ISSN 0132-4462.
№ 2 2013
ЛЮТИЙ

перець

Олег ГУЦОЛ

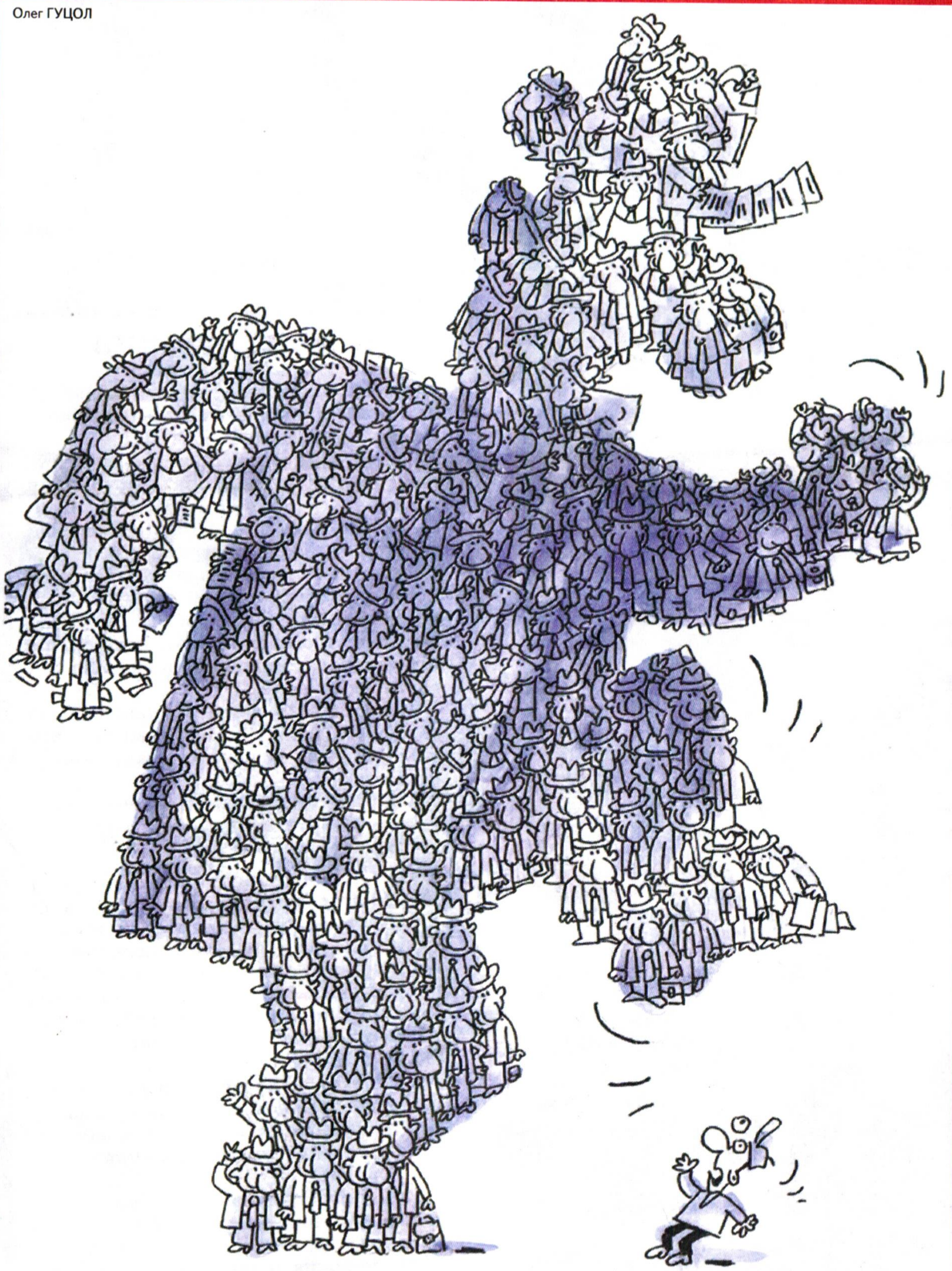

ЧИНОВНИЦТВО

ПІДПРИЄМЕЦЬ

Геннадій НАЗАРОВ

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

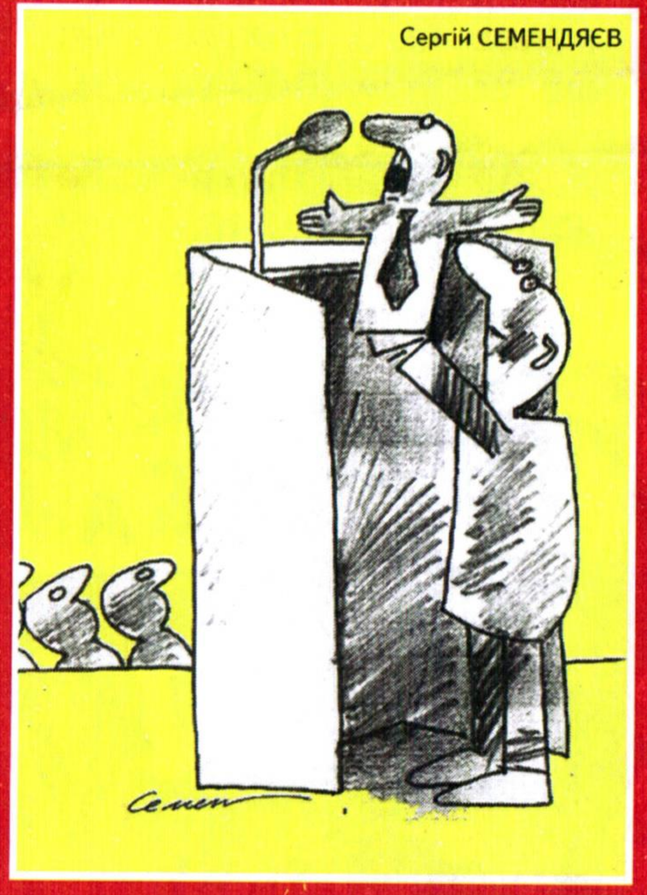

Данило КУЗНЄЦОВ

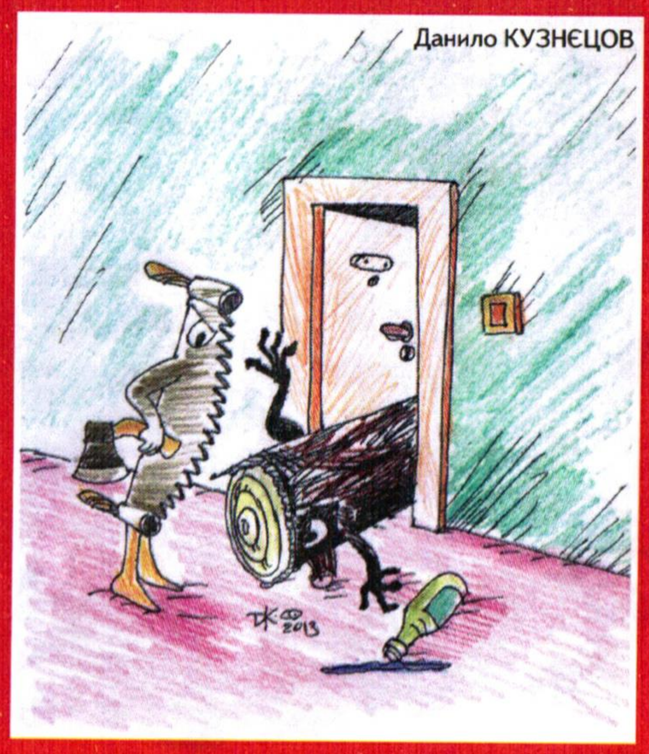

Микола КАПУСТА

ПРИЇХАЛИ

На зустрічі з членами Ради підприємців Прем'єр-міністр України виступив за створення серйозних бар'єрів для ввезення в країну недоброякісних товарів легкої промисловості імпортного виробництва. А ще зазначив: «Ми дійшли до межі. Що це за країна у сорок п'ять мільйонів, яка нічого не виробляє з погляду легкої промисловості? У кожного з нас, які тут сидять, костюми імпортні, сорочки імпортні, краватки імпортні, взуття імпортне. Куди далі їхати? Приїхали вже. Настав час вживати, говоритимемо, радикальних заходів, які дозволять нам піднятися.»

А хто заважає?

А ПІДСТАВ НЕМА

З першого лютого у Києві подорожчав хліб – Український селянський і Український домашній.

Восени минулого року у Києві хліб уже дорожчав. Тоді після втручання Антимонопольного комітету ціну знизили на 12 коп. Заступник голови Київської міської держадміністрації Анатолій Голубченко зустрівся із представниками Аграрного фонду і Міністерством аграрної політики та продовольства України. Учасники цієї зустрічі дійшли згоди, що підстав для зростання ціни на соціальні сорти хліба нема.

Якщо підстав нема, то навіщо було збурювати киян? А, особливо тих, хто живе на мізерну пенсію і рахує кожну копійку.

ЩО ТРЕБА ГРІТИ

Ті мешканці будинків, які взимку мерзнуть і потерпають без гарячої води, вирішили встановити у своїх оселях автономні системи обігріву. Але чиновники тут же запротестували: заборонити! А спеціальна Нацкомісія вирішила: треба таких «мудрих» ще й штрафувати від 1200 до 2550 грн. Чиновники це мотивують тим, що перехід на індивідуальне опалення призведе до технологічного розбалансування централізованих систем теплозбереження, зашкодить екології та заважатиме диверсифікувати види палива. Ось так розумно!

Але якби комунальники не «гріли руки» на завищених тарифах, а нормально гріли оселі й гарячу воду, то хто б собі морочив голову тим автономним опаленням?

ДЕРЕВИНКИ

● Коли дружина каже, що їй холодно, то чоловік думає, що її треба обійняти, а вона – що треба купити шубку.

● У нас усього вистачає. Інша справа, що не всім.

● Дівчата! Пам'ятайте, що пінгвіни – це ластівочки, які вечеряли після 18.00.

● Мабуть, невипадково обручку одягають на той палець, із якого беруть кров.

● План на понеділок: чекати п'ятниці.

● Пожежник стояв і нічого не робив: банк горів – кредит гасився.

Зібрав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.

Олексій КОХАН

Сергій ФЕДЬКО

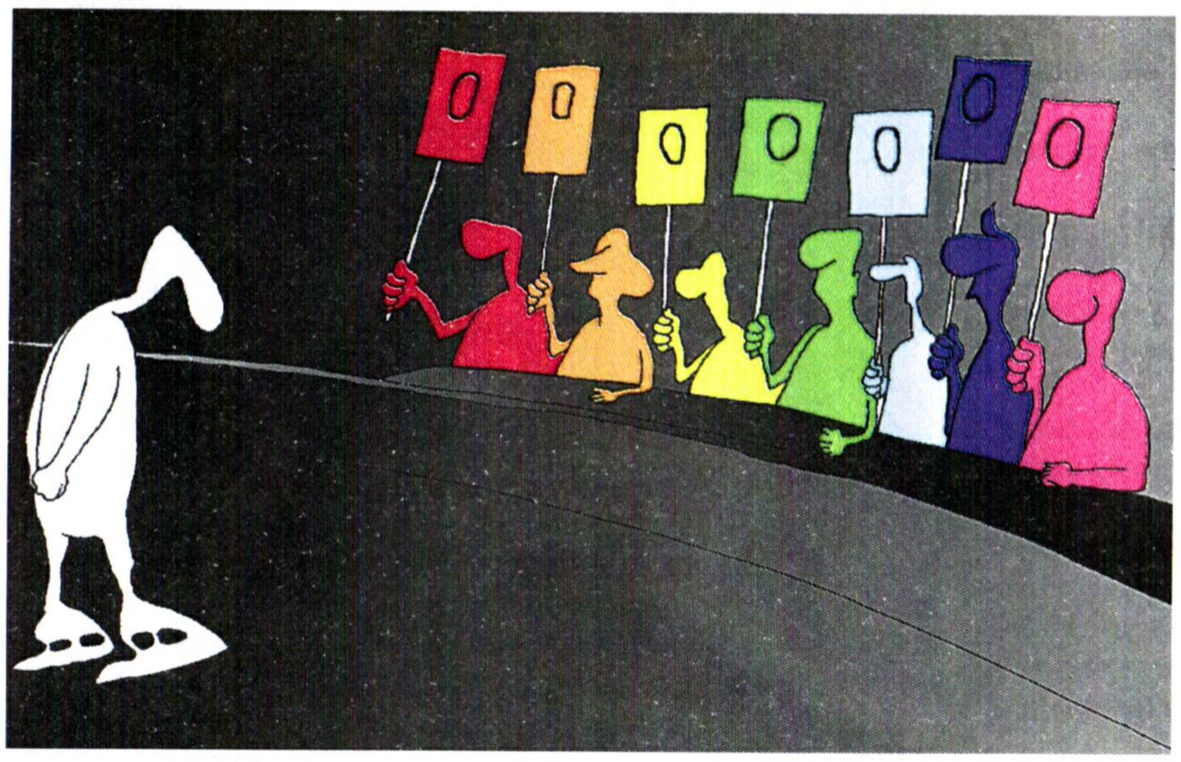

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

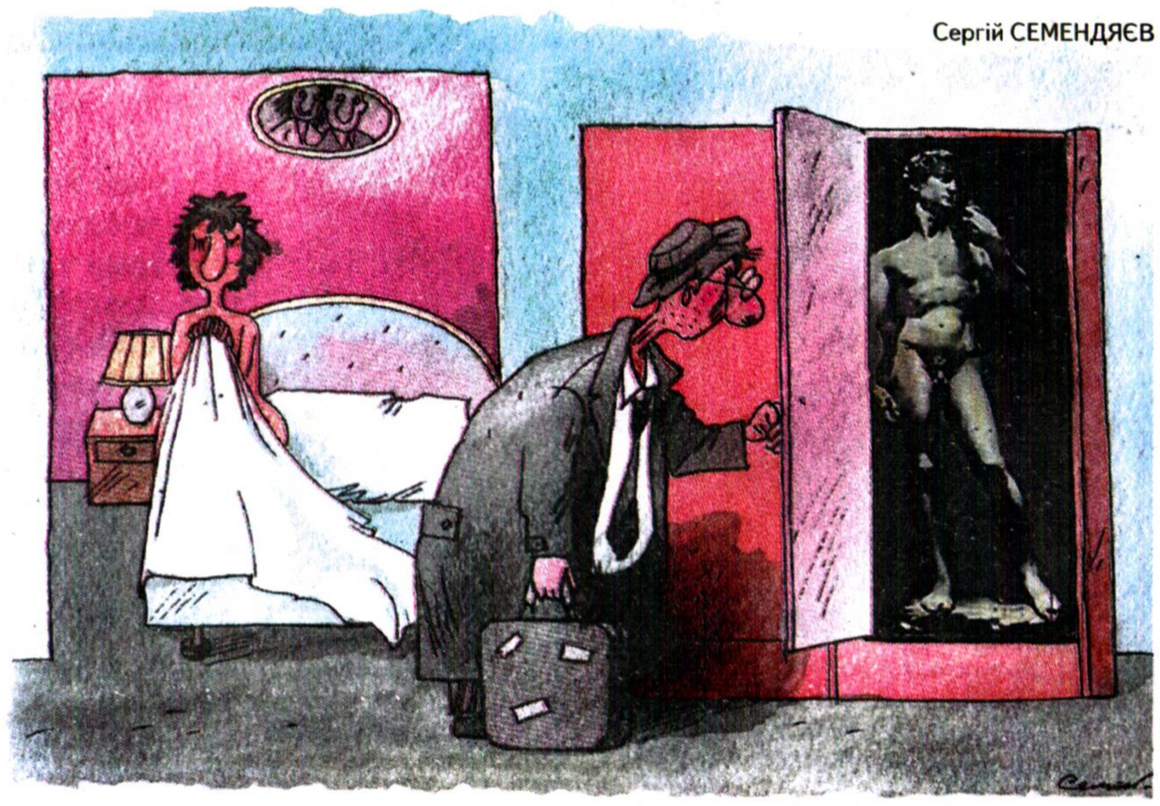

Усмішки з конверта

ПОДАТОК НА РОЗКІШ

— Миколо, чув, що тепер буде податок на розкіш?

— Так він і до цього був. Ми з тобою і до цього його платили. Тільки не за свою розкіш.

НОМЕРИ

Зупиняє автоінспектор блондинку на джипі, обходить машину і питає:

— А чому спереду і ззаду різні номери?

— Так спереду мобільний, а ззаду — домашній.

Надіслав Володимир ПЛЕСКАЧ.
м. Переяслав-Хмельницький
Київської області.

ІНТЕРВ'Ю

— Володимире Олександровичу, у вас такий капітал. Ви живете по закону?

— Ну... якщо сказати чесно... по поправках до закону.

НАШІ ЗА КОРДОНОМ

Наш бізнесмен повернувся з Англії. Розповідає про свою поїздку підлеглим. Один із них поцікавився:

— А чи були у вас, Миколо Івановичу, у Лондоні проблеми з англійською?

Бізнесмен поважно запалив сигару, пустив кільце диму і відповів:

— У мене — ні. У англійців були.

Надіслав Микола ДЕРЕБЧИН.
смт Шаргород
на Вінниччині.

ПОЯСНЕННЯ

«Друзі! Любі мої працівники ДАІ. Зрозумійте мене правильно і не штрафуйте, а подякуйте. Так, я їхав із весілля п'яним. А дружина була тверезою. Але ж ви знаєте, що я навіть п'яний кермую краще, ніж тверезa моя Галя.»

Ц/НИ

Засідання у міській раді.
Депутат:
— Мені здається, що з цінами на холодну воду ми переборщили.
Голова:
— Це ж чому?
— Люди в дворах колодязі копають.

Надіслав Василь КИСІЛЬ.
м. Снігурівка
Миколаївської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Звідси до райцентру — дорога недалека, але така, що сьогодні не доїдете.

ПРИДИВЛЯЮЧИСЬ ДО ЖИТТЯ

◆ *Жили б по закону, так поняття заважають.*

◆ *Життя стає кращим — а жити гірше.*

◆ *Важко дожити до понеділка, коли у влади сім п'ятниць на тиждень.*

◆ *Життя з розмахом обов'язково когось зачепить.*

◆ *Одні залишаються людьми до кінця життя, інші — до першого підвищення по службі.*

◆ *Доживши до пенсії, розумієш, чого варте життя.*

◆ *Живу, як три меди...*

◆ *Не дай, Боже, у дядька жити, а в дядини їсти просити.*

Володимир КОЛОДІЙ.

ЗНАЙ НАШИХ!

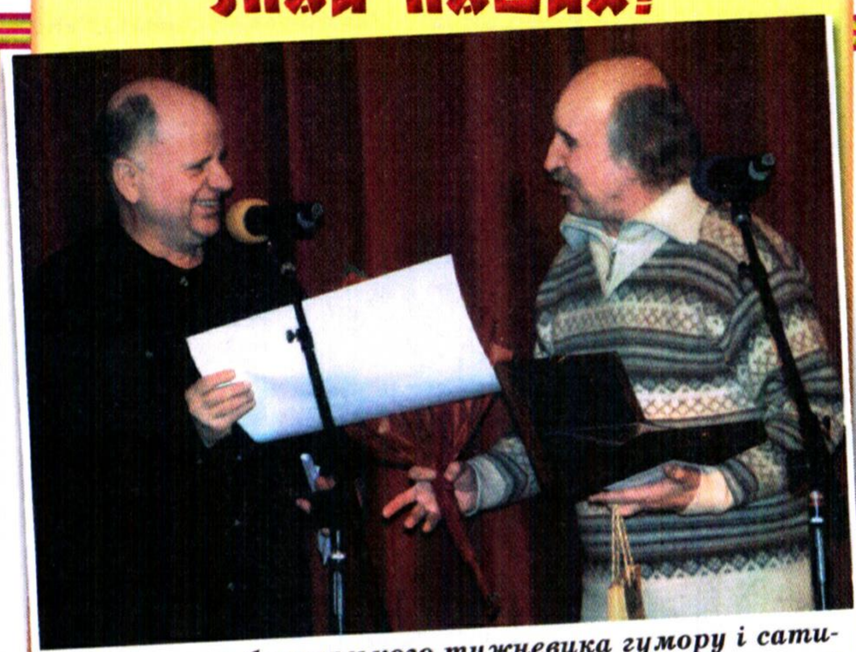

Редактор болгарського тижневика гумору і сатири "Стиршел" Михаїл Вешим (на знімку ліворуч) вітає свого колегу – Михайла Прудника.

Михайло Прудник, головний редактор журналу «Перець», став переможцем міжнародного конкурсу «Алеко» на краще гумористичне оповідання за 2012 рік, що проводиться в Болгарії Міжнародним фондом «Алеко Константінов», спільно з громадою міста Свиштова і гумористичною газетою «Стиршел» («Шершень»).

Авторитетна нагорода йому присуджена за оповідання «Не на тих напали!», яке ми і друкуємо.

На конкурс надійшло 98 творів 78 авторів із 20 країн. Серед них Україна, Росія, Бразилія, Хорватія, Сербія, Китай, США, Білорусь, Македонія, Вірменія, Болгарія. Твори оцінювалися членами журі, в яке увійшли професор Симеон Янєв (голова), головний редактор газети «Стиршел» Михаїл Вешим, голова фонду «Сатирик» Йордан Попов, представники громади Свиштова і Міжнародного фонду «Алеко Константінов» – Людмил Симеонов і Галя Константінова.

Нагородження лауреата відбулося у м. Свиштові під час святкування 150-річчя від дня народження болгарського патріота, письменника-сатирика Алеко Константінова. Серед гостей свята була і віце-президент Болгарії Маргарита Попова, яка особисто привітала нашого земляка з перемогою.

Міжнародний конкурс короткої гумористичної розповіді імені Алеко Константінова в Болгарії проводиться з 1966 року. За цей час його переможцями були такі відомі письменники, як Генріх Белль – лауреат Нобелівської премії – і Еріх Кестнер (Німеччина), Ефраїм Кішон (Ізраїль), Ерскін Колдуелл і Уїльям Сароян (США), Моріс Дрюон (Франція)... Тепер і Михайло Прудник.

Не на тих

Тепер такі часи настали — ринок!

Хто що хоче купує, хто що хоче продає!

Зайдеш у магазин і питаєш у продавця:

— А що то у вас у яскравих коробочках на полицях?..

А та чемно:

— Холера його розбере! Воно ж не по-нашому написано. Семенівна дві пачки брала, казала, як маргарин. А Іван Петрович ним усіх пацюків потруїв. І дід Євмен пачку взяв. «Гарне,— каже,— слабітільне... Пачки на три дні вистачає!»

— А в документах як написано?

— Написано: продавати по одному долару за штуку. І все.

— Так у нас у селі ж і доларів нема.

— Нема доларів, то за гривні... по курсу!.. Раніше був курс партії, тепер — курс долара...

А мій сусід, Петро Деркач, нещодавно... Хочете — вірте, хочете — ні, газовий пістолет купив. Кабана продав і купив. Кабан був — вище столу. А пістолет такий манюній-манюній. Револьверчик. Називається «Дуст-2». З патронами. І патрони нормальні! З нервово-паралітичним газом.

А що робити?! То тільки у поета: «Моя міліція — мене береже».

Коли? Вдень? А вночі?.. Краще б вона себе поберегла. Он у самого нашого дільничного Миколи Бурячка мало мотоцикла не вкрали.

І вкрали б!!!

Якби той мотоцикл не був із коляскою.

А в колясці не дрімав сам Бурячок. Його злодюги під брезентом не помітили. Завели мотоцикл — і газу...

А на повороті коляску як гуцикне!!! Міліціонер і прокинувся. Бачить таке діло і як закричить: «Руки вгору!!!»

Злодії — руки вгору!

Мотоцикл — у грушу!

Рясна була груша!

Потім усіх — у гіпс. Міліціонеру навіть премію дали...

Але на ліки все одно не вистачило.

Тільки на одноразовий шприц!

Ну купив Петро Деркач той револьверчик, то й купив. Це його справа. Тепер можна.

Але тут на нього сверблячка напала: як же він діє?!!

І так ота сверблячка розсвербілася, що хоч плач!..

Раніше у нього мисливська рушниця була. Там усе просто. Пороху в патрони натоптав, дріб насипав, запижував, картуз угору підкинув — бабах!

Тільки козирок за воронами полетів! А на грядку — два парашутисти — геп! геп!

Із дірявими парашутами!

Живі...

Але дуже перелякані!

І уже без штанів...

Дуже добре на тому місці потім гарбузи родили!!!

Ну в рушниці справжні патрони, а револьверчик, повторюю, газовий... Тут на картузі чи парашутистах не випробуєш.

Оглянув Деркач своє подвір'я. Бачить — курка під курником гребеться.

«Вона, мабуть, і не несеться, — подумав, — інші он у гніздах кудкудакають, аж заливаються. А це ледащо, бач, гребеться! Антисанітарію розводить! Зараз ми на ній револьверчик і випробуємо!»

Прицілився він — бабах!!!

Дурна курка насторожено підвела голову, підозріло глянула на господаря і так гребонула на нього пилюгу з камінням, що якби Деркач своєчасно не присів, то б, ма-

Андрій САЄНКО

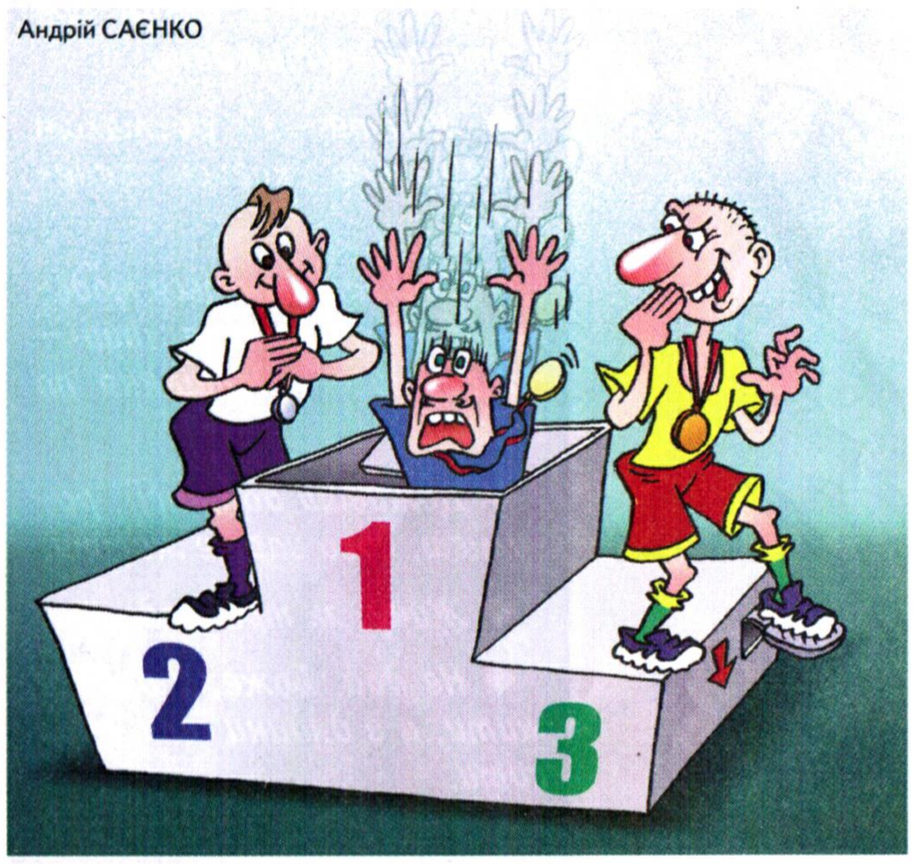

ОПИСКИ САМОПИСКИ

КОЗЕГРІХ.

РОСПЛАТА.

ГІРЦИЦЯ.

ВІД ВИМЕНІ НАРОДУ.

КОМФОРД.

МАЧОГІННЕ.

ГАРМАТИКА.

БАЛИКУН.

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Віталій ГРІНЧЕНКО

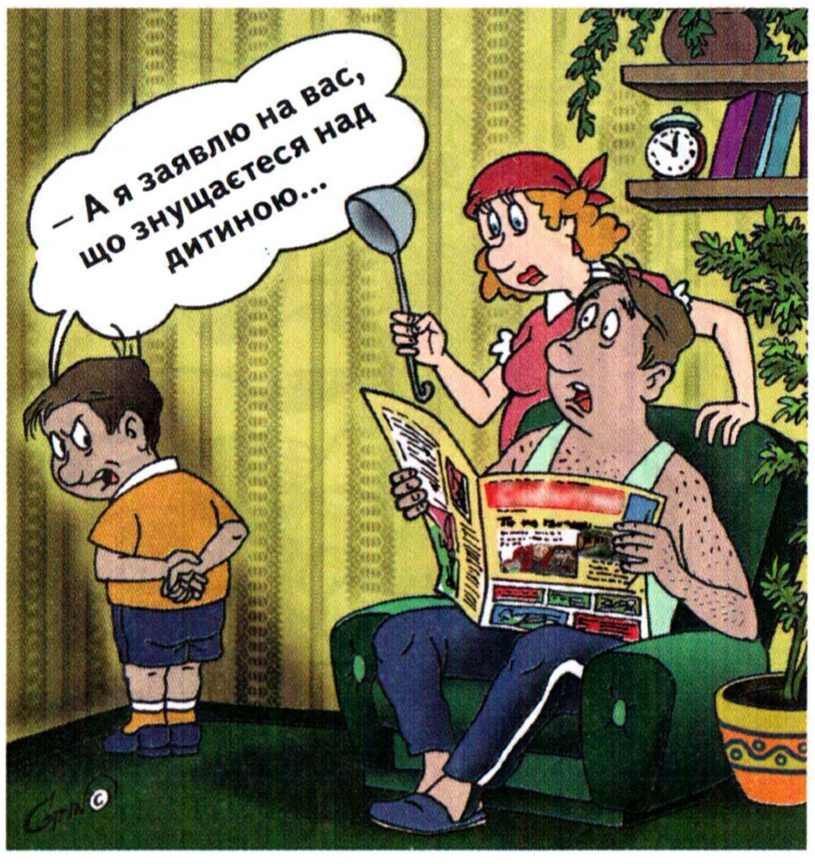

Напали!

буть, залишився без ока. А може, й без обох.

— Не подіяло! — здивувався Петро.

На паркані з'явився кіт Мотя...

Мишей не ловить...

На дієті!

Сметану йому подавай!

— Зараз буде тобі сметана!

Мотю було взято на мушку — бабах!!!

Кіт тільки нявкнув. І смачно облизався.

Тоді погляд упав на капловухого Рябка, пса, що хропів біля буди.

— Теж мені господар! Сторож! Кругом стрілянина! У дворі, можна сказати, війна!!! Фронт, можна сказати, через його будку проходить, а він розлігся. Чи йому, може, сюди «катюші» подавай?! Чи ракети «земля-погріб-земля»?!

У собаку було розряджено аж два патрони.

Але він тільки чмихнув, ображено глянув на Деркача і поліз у буду досипати.

У Деркача аж лоб мокрим став: «То, може, воно на тварин не діє?!»

І тут в його голову закралася... чорна думка: «Треба випробувати револьверчик...»

У цю хвилину, як це не банально, але факт залишається фактом... У цю хвилину з городу поверталася... теща!

— Простіть мене, мамо! — засльозилося око у Деркача.

Він звів курок і засів за кущами смородини.

Коли теща відкрила хвіртку... прогриміло... аж три постріли!!!

Але теща була глухуватою.

Зашморгала носом, озирнулася:

— Це ти, синку, тут балуєшся? А я думала, що то вітер знову повернувся од хімзаводу...

Глянув Петро Деркач на ряд заводських труб, що дружно диміли неподалік їхньої оселі, й ледве не заплакав:

— Пропав кабан, а з ним і гроші!

Глянув ще раз на «Дуст-2», розмахнувся і пожбурив його в кущі бузини...

І правильно зробив!

Бо хіба після отих чорнобилів, радіонуклідів, нітратів, пестицидів, гербіцидів, стронцію, цезію, плутонію, диму, смогу, нікотину... Після всього того, що ми п'ємо, їмо і чим дихаємо,— візьме кого з нас газовий пістолет?!!

Та ніколи в світі!!!

Як кажуть, не на тих напали!..

Михайло ПРУДНИК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— А ще дві коляски для охорони.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Сатиричні мініатюри

ЯК ПРАВИЛО

Коли угору йшов –
Вітало душ із сто.
Коли згори летів –
Не співчував ніхто.

ДОСВІД

Колись втікав од хабарів
Тому, що брати їх не вмів,
Тепер навчився, досвід має.
Бере і навіть вимагає.

ПОМИЛКА

Зробив Петро
комусь добро –
І ледь не втратив мову:
– Пробачте, випадково.

ЕТАЛОН

Цей еталон ще досі не зника,
Хоча давно несе в собі загрозу:
Чому за довжиною язика
Ще досі ми вимірюємо розум?

СІМЕЙНИЙ ДІАЛОГ

– Що за діти в наші дні?!
– Ми також були дурні.
– Не кажи цього мені.
Ти дурний був, а я – ні!

ГОСТИННІСТЬ

– Чому господар сам
Не їсть, не п'є?
– Він гостю
Просто приклад подає.

ПРО ЕТИКУ

Сперечаючись
про етику,
Петрик ніс
розквасив Едику.

ЗАЇЗДИВ

Продав би вже давно
Поет Пегаса,
Та не приймають
Ні на шкуру, ні на м'ясо.

ВИЩОГО РІВНЯ

Графомани
Не усі безликі –
Й серед них
трапляються... Великі.

ТАКА Й ВІДПОВІДЬ

Син до батька шле листа.
«Гроші де?» – в листі пита.
Той відписує: «Семене,
Не хвилюйся,
гроші в мене!»

Ігор СІЧОВИК.

Сергій РЯБОКОНЬ

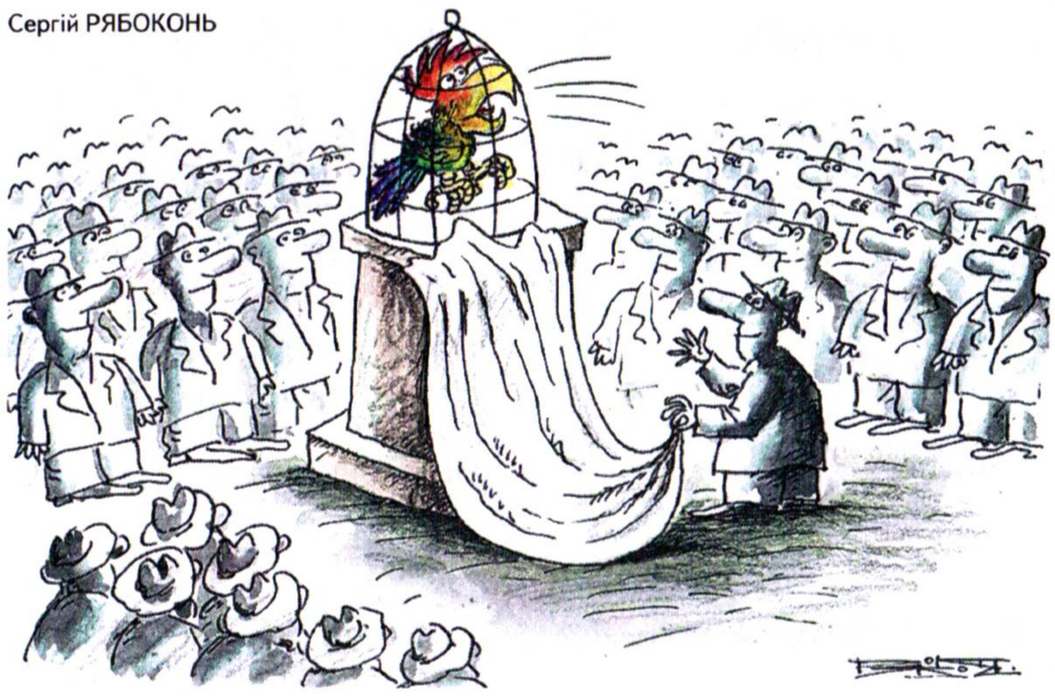

Валерій ЧМИРЬОВ

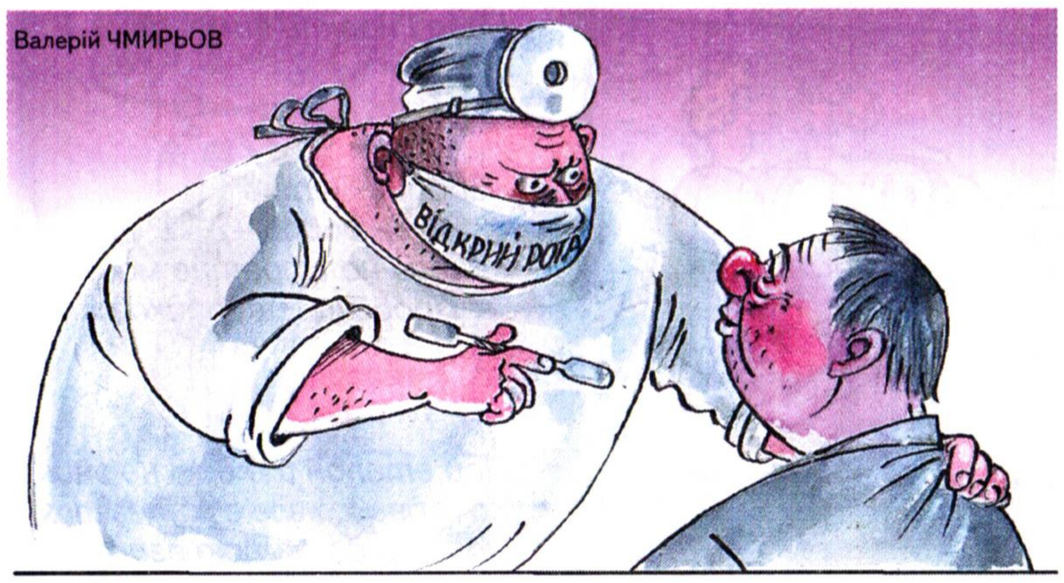

ІРОНІЗМИ

◆ *Все йде добре, от тільки нас минає!*

◆ *Кожен бублик свою дірку хвалить.*

◆ *Те, що застряє в зубах, не доходить до горла.*

◆ *Не кожне дзеркало готове догодити жінці.*

◆ *А беззубий Собака найбільше огризається.*

◆ *Час, звичайно, лікує, але за яку ціну?*

◆ *Голова, деформована німбом.*

◆ *У декого розуму вистачає лише на одну півкулю.*

Євген ЩУР.

м. Луцьк.

Юрій КОСОБУКІН

ПІСЛЯВИБОРНИЙ БІЙ

ГУМОРЕСКА

У нас тут один кандидат у депутати, програвши бій за жадане крісло, так зажурився, так зажурився...

Багато хто із мажоритарників, програвши на виборах, удають, що нічого особливого не сталося, хоча на душі коти й шкребуть, а у Валерія Зубаревича нерви виявилися слабенькими. У будинках, де люди мерзли, він перед виборами власним коштом замінив стояки опалення. Та люди, видать, не оцінили того жесту Зубаревича – віддали голоси за іншого кандидата, а йому тільки один відсоток перепав. Ото й дуже зажурився Зубаревич. А потім схопив болгарку і кинувся до тих стояків – одрізувати.

Але людям мерзнути не хочеться. Вирішили боронитися.

– Віддай стояк назад! – насідає Валерій на чоловіка, що обхопив ту металеву трубу. – Невдячні!

– Не дам! Ми і є твій один відсоток!

– У вас явка на вибори один відсоток! Віддай стояк!

– Не чіпай! Душогуб!

– Віддай стояк!

– Прибери руки, негіднику!

Що тут робити? Міліція розводить руками:

– Має Валерій право, його стояки, не комунальні.

Стоять і пильнують, щоб тільки великої бійки не сталося.

В розпал боротьби згадали, що у Валерія власна ковбасна фабрика є. Там виготовляють ковбасу, «Запах шістдесятих» називається. Із натяком на пристойний вміст м'яса. Мешканці мікрорайону пообіцяли, що цілий рік купуватимуть лише цю ковбасу, тільки щоб Зубаревич стояків не чіпав. Валерій погодився. Спочатку все йшло по –чесному: люди жували і нюхали «Запах шістдесятих», хоча ціна була й зависока, а вміст нікудишній. Але регулярно їсти ту ковбасу згодом стало неможливо. Зробили аналіз, і виявилося, що в ній м'яса – такий відсоток, як у її хазяїна голосів на виборах, а сої з папером – такий, який він хотів отримати. До того ж папір найнижчої якості.

Купувати перестали.

Валерій із болгаркою знову до труб.

– Віддайте стояк! – вимагає у мешканців, які стіною стали перед ним. – Із вами ніяких справ мати не можна!

– Відійди, ненормальний!

– Віддайте стояк! Або заплатіть!

– Валерію, вмій програвати!

– Не вчіть мене! Віддайте стояк!

Що тут робити? Валерій був третій раз холостяком, а в будинку жила красуня Зіна, теж утретє незаміжня. Форми у неї були – перший сорт, а коли посміхалася до якогось мужчини, у того відразу коліна слабли, і він ставав здатним практично на все заради неї.

Мешканці умовили Зіночку зайнятися Валериком, щоб відчепився від стояків. Вона із честю виконувала завдання кілька місяців. Але не для кухні і одного незмінного чоловіка була створена. Тож якогось дня помахала ручкою і зникла в темені південної ночі.

Валерій знову за болгарку:

– Віддайте стояк!

Мешканці благають:

– Потерпи трохи, нові вибори будуть, тоді точно за тебе проголосуємо!

Самі ж думають: «Нам би до весни, до тепла протриматися, а там хай ріже – восени прийде і сам поставить, бо, кажуть, у вересні будуть дострокові вибори. А чи ж зможе Валерій стати депутатом без наших стояків?»

Едуард УГУЛАВА.

м. Севастополь.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Зараз це закритий перелом, а якщо розв'язати, то буде відкритий...

Дружній шарж Володимира Солонька.

— Дивись, яке сьогодні сонечко!
— Яке сонечко?! Нам треба думати про тінь.

НЕ ВСІ

Коли ти кажеш, що усі крадуть.
Коли ти кажеш, що всі люди п'ють.
Коли ти кажеш, що нечесні всі —
То й ти такий. Ти — ні? Тоді не всі.

ПОКИ НЕ ПІЗНО

Ти нагинай галузку, поки низько,
Вчи сина, ще як ходить під столом,
А як очима до дівчат заблиска,—
То не припнути до стола, де книжка,
А як припнеш — він піде зі столом.

СВОБОДА НЕ ЧУТИ

В часи, як на устах була печать,
То чули, як письменники й мовчать.
Тепер, як є свобода критикнути,
То є свобода й критики не чути.

Василь ВАСИЛАШКО.
м. Київ.

ПАТЕНТНЕ БЮРО «ПЕРЦЯ»

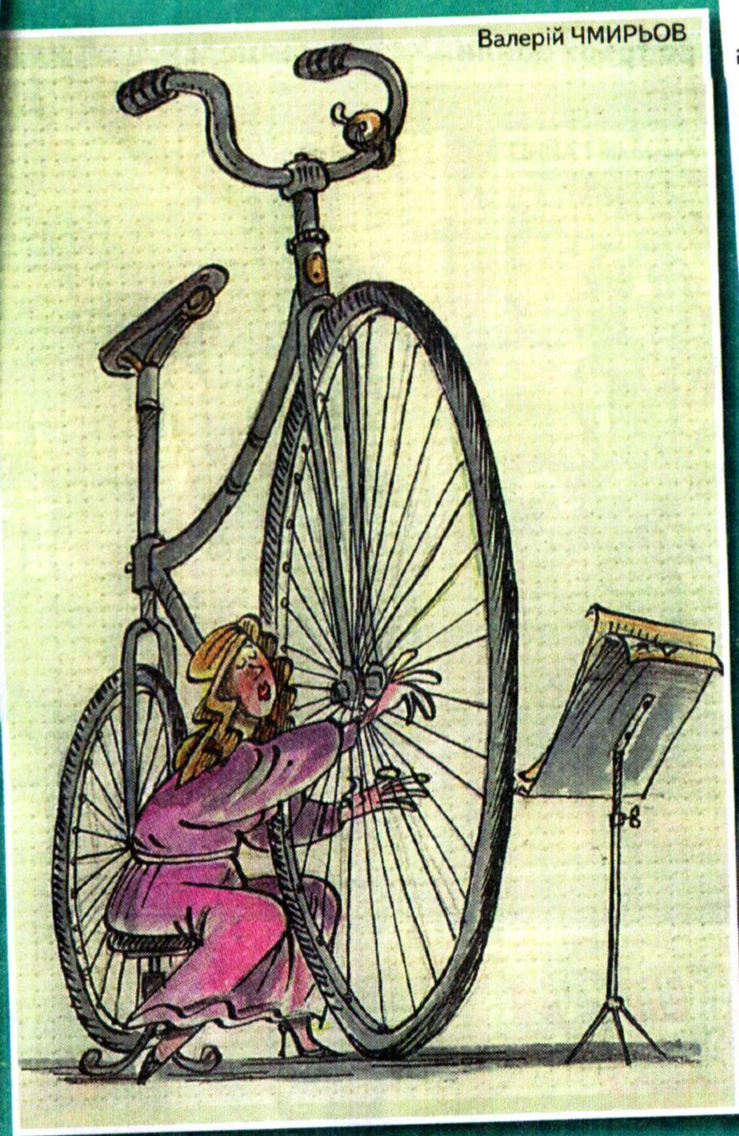

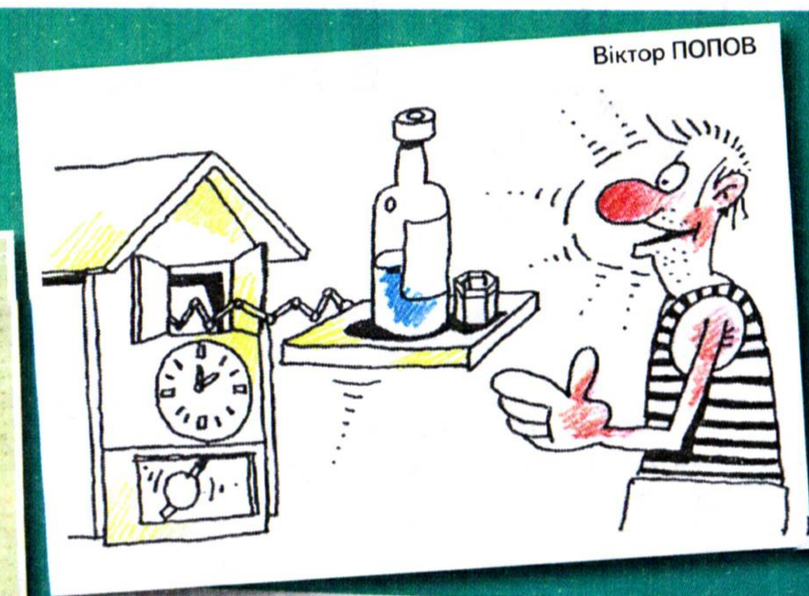

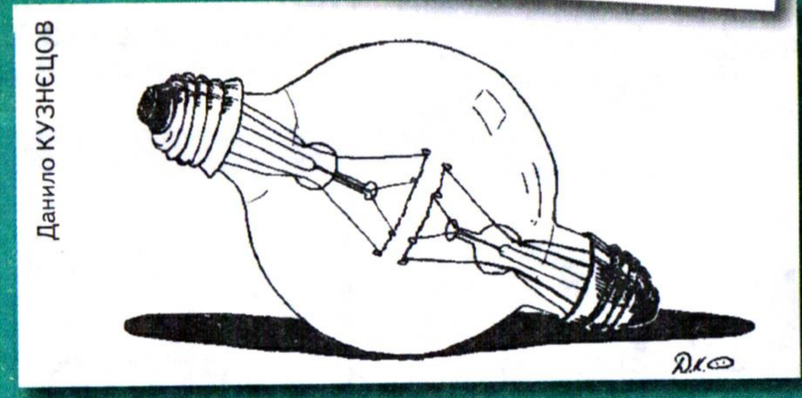

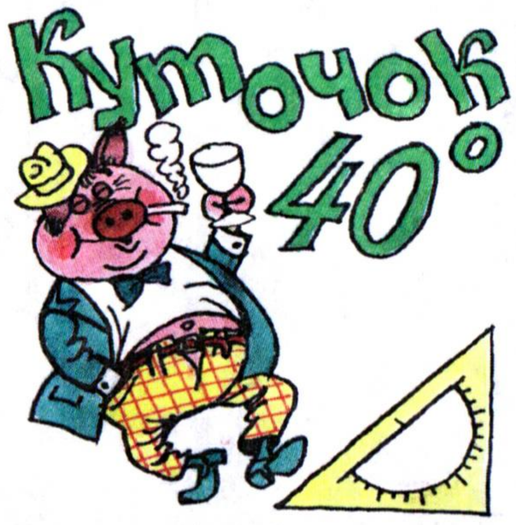

КОРПОРАТИВ

— Чим відрізняється поганий корпоратив від хорошого?

— Перший легко забувається, а другий — важко згадується.

У ЗООПАРКУ

— Мамо, а цей крокодил живий?

— Звичайно, доню. Просто він може довго-довго лежати нерухомо і жвавішає, коли побачить їду.

— Це, як наш татусь у вихідні?

— Еге ж. Тільки крокодил пива літрами не хлище.

СЛУХНЯНА ЖІНКА

Сусіди пішли на зимову риболовлю. Холодно. Змерзли. Випили пляшку. Потім ще одну. П'яненькі повертаються додому.

— Андрію, — каже один, — давай зайдемо до мене та ще по чарчині перехилимо.

Заходять. Жінка грізно зиркає на чоловіка:

— Знову напився?!

— Ану повтори ще двічі, — просить чоловік.

— Знову напився ?! Знову напився?!

— Бачиш, Андрію, яка слухняна у мене дружина.

ПІЗНО

Вечоріє. Володимир розливає горілку.

— Володю, давай хоч сьогодні прийдемо додому по-людському, — пропонує Микола.

— Пізно ти, друже, про це сказав... Пізно...

Зібрав Віталій ІВАЩУК.
м. Черкаси.

Вінегрет із перцем

— Бабуню, дорогу треба переходити на «зебрі»!
— Е-ге-е... Там учора трьох збили...

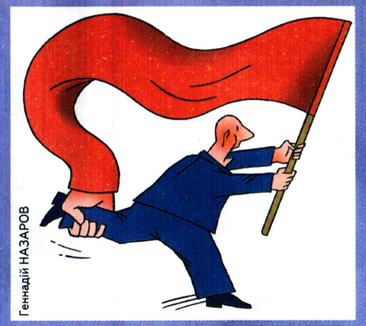

— Зима тепла, от і доводиться одягати памперси, щоб не потекло.

— Нема дурних, господарю! Тепер у кожного свій бізнес. Ось тобі рахунок за виконану мною роботу.

Народні усмішки

Свято

На автобусній зупинці стоїть дівчина.

— Ви даремно тут стоїте,— каже їй якийсь перехожий,— цей автобус ходить тільки у святкові дні.

— А в мене сьогодні день народження.

Розчарування

Місцевий донжуан спокусив уже мало не всіх жінок містечка, і міський голова став побоюватися й за свою благовірну. Отож роздобув путівку в санаторій і запропонував тому бабієві:

— Їдь, там сонце, море — відпочинеш, оздоровишся.

Повелас погодився. Та коли приїхав і побачив на пляжі масу голого жіноцтва, то остовпів, приголомшений.

— От і чула ж моя душа, що воно щось не так, що не обійдеться без обману! Який там уже, до біса, відпочинок тут може бути?!

Почув і записав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

Народні усмішки

Популярність

— Кого у світі комп'ютерів згадують найчастіше?

— Біла Гейтса.

— Ні, його маму.

Що робить

— Шановний, що ви робите в кімнаті моєї дружини?

— Шукаю запасного виходу.

Не встиг

— Снилося, що я помер і потрапив у чистилище.

— Ну і як воно?

— Не встиг розібратися: пробув там лише кілька хвилин, а тоді прийшов Святий Петро і сказав: «Перебирайся в рай! Я дуже добре знаю твою жінку!»

Причина

— Чув, що ти подав на розлучення з дружиною. Чого це раптом?

— Та яке там «раптом»! Більше терпіти не можу: ось уже кілька місяців виспатися не дає — будить мене серед ночі і шепче: «Любий, тобі час іти!»

Почув і записав Юрій ЖУК.
м.Полтава.

— Це енергетичний напій...
— Слабенький...

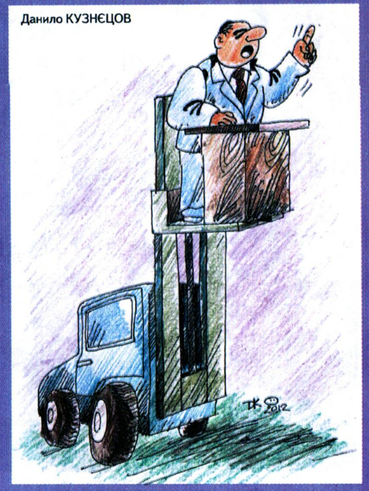

Народні усмішки

Невже...

Водій порушив правила дорожнього руху, і міліціонер зупиняє авто:

— Права, будь ласка!

Водій дивується:

— Невже уже загубили?! Тільки ж тиждень тому ви взяли їх у мене!

Ідеал

Оголошення: «Молода і вродлива білявка шукає собі чоловіка. Поганих звичок не маю: не курю, не п'ю, не працюю».

Своє розуміння

Третьокласник Роман вкладається увечері в ліжко.

— Ромчику, ти вже усі уроки зробив? — запитує мама.

— Ні.

— А чому ж ти лягаєш спати?

— Так наш татко завжди каже: «Менше знаєш, краще спиш...»

Почула і записала Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Вінниця.

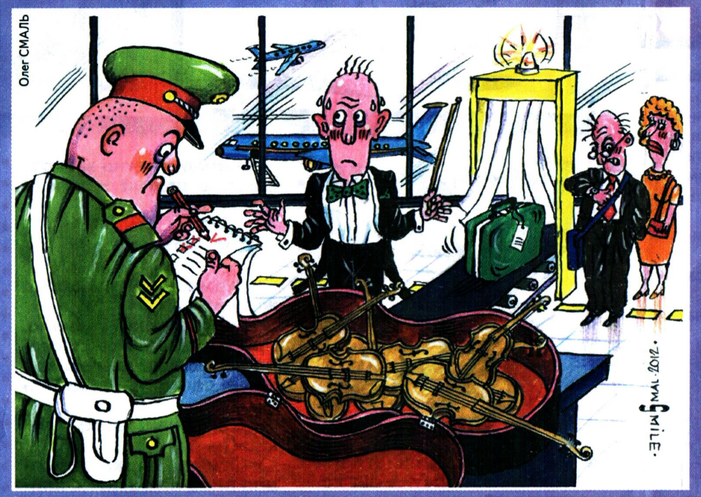

— Я працівник тепломереж, отож і паркуюся на теплотрасі.

НАШІ НЕЗАБУТНІ ОДНОПЕРЧАНИ

Володимир ГЛИВЕНКО

До 110-річчя від дня народження (1903–1994)

Дружній шарж Анатолія Арутюнянца.

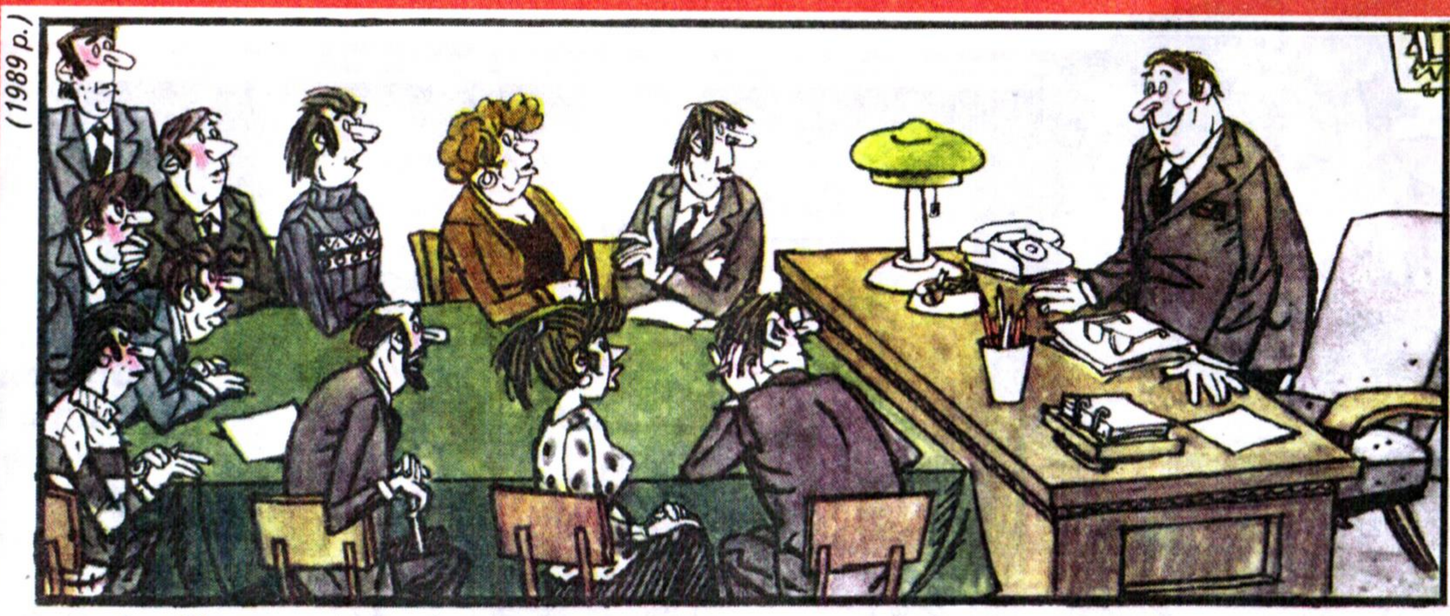

(1989 р.)

— І побільше, товариші, гласності, і нехай вас не лякає наступне скорочення штатів.

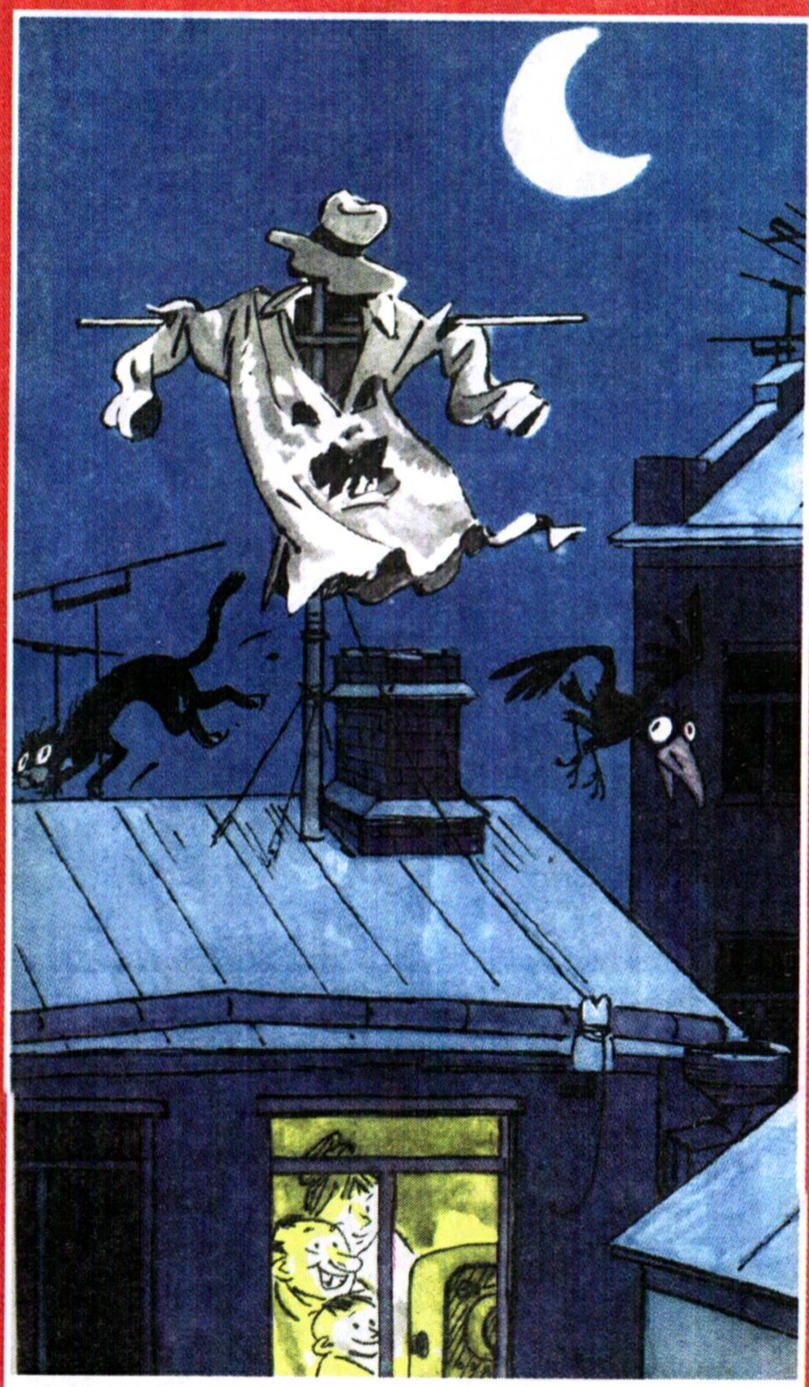

Проти поганих телепередач.
(1966 р.)

— Швидко і оперативно розслідуйте скаргу громадянина зайця.

(1965 р.)

(1965 р.)

— Ти не радій, це він ремонтує курник для дачників.

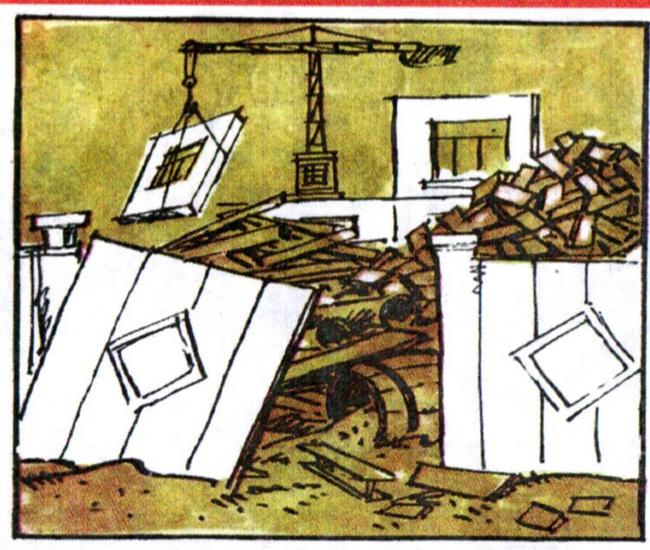

(1965 р.)

На будівництві було багато втрат...

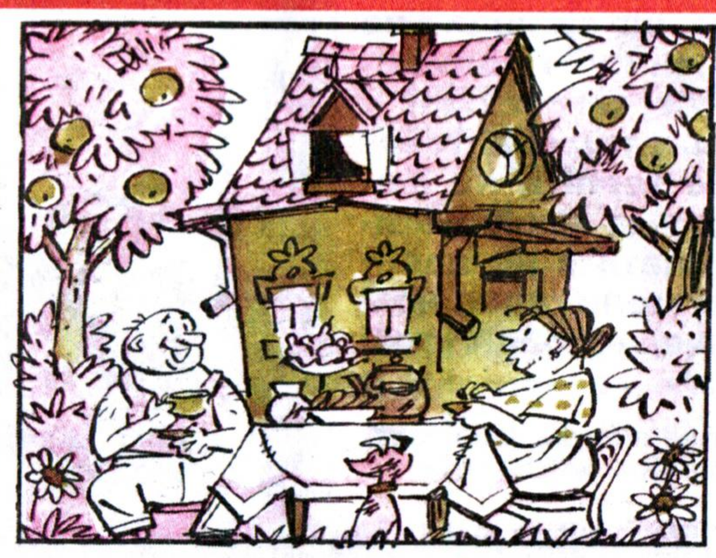

...Але були і знахідки.

Отакі оси марципани

ГУМОРЕСКА

Данило Петрович Чмихало ретельно перерахував різнокаліберні пляшки із напоями, продегустував свинину з ананасом та чебрецем і клафуті зі слив «а ля французька кухня»... А в центрі столу були рідні марципани. Їх порадив приготувати шеф-кухар із сусідньої «Пиріжкової». Це щоб усіх вразити. Особливо Тимчука. Від цього геномодифікованого бевзя на посаді начальника інформаційно-аналітичного відділу банку залежала доля іменинника: стане він аналітиком чи й далі натиратиме собі мозолі на пальцях як обліковець.

— Марійко, а де чорна ікра?

Відповідь дружини перервав дзвоник у двері.

— Кого я бачу?! Невже ти, Сергію, власною персоною?

— Приємно, Даню, що упізнаєш-таки шкільних друзів. Вітаю з днем народження. Це тобі від мене та Ніночки з першої парти, яку ти за косички смикав, та від Любочки Кікоть — першого твого кохання — і Пашки Пусенка на прізвисько Папуас... Пригадуєш? На жаль, не змогли прийти. Оце пилосос гуртом купили, щоб ти своїй Марійці допомагав.

Почувши про подарунок, із кухні визирнула господиня.

— Правильно. А то у вихідні боки пролежує на дивані, поки я всі закутки витираю.

На цьому критика припинилася, бо знову зателенькало.

— А-а-а, Любочко, дорогенька моя сестричко! — кинувся обіймати іменинник. — Радий бачити. Роздягайся.

— Вітаю тебе, братику,— поцілувала його Люба. — Щоб роки не гнули, а вороги згинули... Дарую кавоварку, щоб кава тонус давала і до активного життя спонукала.

Не встигла сестра й пальта зняти, а на порозі вже теща, батьки, двоюрідний брат із дружиною та дітьми і сусід по гаражу. Всі гуртом затягли заздоровницю на честь іменинника.

Поверхом вище жалібно заскімлив пес.

— Дякую, дякую,— усміхався Чмихало.

Але усмішка його повільно гасла

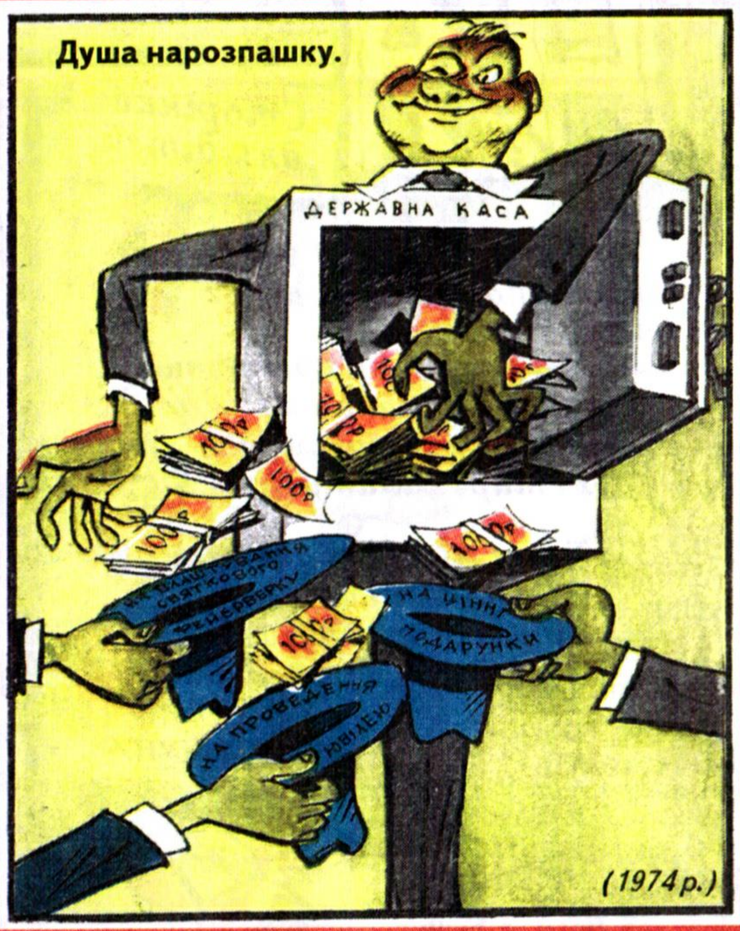

Душа нарозпашку. (1974 р.)

(1974 р.)

– Гаразд, я дихну, тільки сигарету погасіть!

– Я свого малого он як пильную – він од мене ні на крок... (1968 р.)

«Падав сніг на поріг,
Кіт зліпив собі пиріг,
Поки смажив, поки пік,
А пиріг водою стік.
Кіт не знав, що на пиріг
Треба тісто, а не сніг».

П.Г-инко.
м. Дніпропетровськ.

– Гарний вірш. Тільки чи не списав колись його у вас відомий письменник Платон Воронько?

• • •

«У Верховній Раді хлопці
Хай сидять не в кріслах,
а на кнопці».

П.С.-гук.
м. Канів Черкаської області.

– Здається, це непогана поправка до регламенту роботи нашого парламенту.

• • •

«Те, що показує реклама,
Того не їм й не п'ю – ні грама!»

Д.К-сенко.
м. Тернопіль.

– А ті, що все це показують, його навіть не нюхають.

• • •

«Обняла мене кума,
Три дні ходжу без ума».

С.Ко-ха.
м. Херсон.

– А ви спробуйте розказати про це кумові. Ум може швидко повернутися.

• • •

«Як артистка заспівала,
Із драбини теща впала...»

Д.М.-чук.
м. Ковель на Волині.

– Не валіть усе на нашу естраду. Швидше всього драбина була підпиляна.

Черговий по рубриці
Остап МИХАЙЛОВИЧ.

Данило КУЗНЄЦОВ

Георгій МАЙОРЕНКО

– Ой, лихо! Знову бурульки падають, а ми забули одягти каски.

– серед прибулих гостей, на жаль, не було Тимчука.

Кожен гість тричі цілував господаря і вручав пакунок:

– У господарстві все згодиться!

Чмихало розгортав пакунки і клав подарунки на тумбочку, а квіти забирала дружина і ставила у вази.

Все було добре, тільки не було Тимчука. «Невже проігнорує?! – хвилювався Чмихало. – Тоді мені нової посади не бачити». Але тут відчинилися двері, і на порозі з'явився Він, Тимчук! Правда, за ним стояв ще якийсь опецьок із затертою текою під пахвою.

«На охоронця щось не схожий. Може, водій?»,– подумав Чмихало.

– Нарешті! Ми вже зачекалися! – із розпростертими руками пішов назустріч начальникові Чмихало.

– Петровичу, щиро вітаю. День народження для чоловіка – це як поранення: із роками рани заживають, а шрами прикрашають. Тримай подарунок і не журися! – вручив Тимчук чималенький пакунок.

– Радий бачити. Прошу до столу! – заметушився Чмихало.

– Може, Петровичу, познайомив би нас усіх,– попросив начальник, коли всі усілися за столом.

– Із великим задоволенням!

Чмихало по колу заходився представляти своїх гостей. Дійшовши до опецька з папкою, запнувся.

– Він із вами? – звернувся до Тимчука.

– Ні, я думав, це ваш родич.

– Добродію, ви хто такий? – запитав іменинник.

– Я? – тицьнув той пальцем себе в груди. – Я... податковий інспектор.

– А я вас не запрошував...

– Запрошували чи не запрошували, а тут ось такі марципани: з першого січня всі громадяни нашої держави зобов'язані сплачувати податок із подарунків!

Податківець підійшов до тумбочки, дістав із папки папірець і заходився записувати.

– Пилосос – раз, електробритва – два, набір гайкових ключів – три... Кавоварка і «Паркер»... Кажіть, хто подарував. Подарунки від дружини, батьків, сестер і братів не оподатковуються. Так-так... Одеколон – чотири... Це – п'ять, шість. Усього вам надарували на дві тисячі триста двадцять гривень і п'ятнадцять копійок. Отож чекаємо у податковій інспекції. До побачення!

Наостанок податківець іще раз глянув на марципани, ковтнув слину і розвів руками:

– Випив би, Даниле Петровичу, за ваше здоров'я, але, на жаль, на службі...

Володимир СУБОТА.
м. Харків.

ПІДРУЧНЕНЯ

Сторінка для дітей

Анатолій ВАСИЛЕНКО

В ТРИДЕВ'ЯТІМ ЦАРСТВІ

В Тридев'ятім Царстві
Тридев'ятий цар
Завжди був найпершим
Серед скнарих скнар.

Коли борщ варили
В Царстві Тридев'ятім,
Кожну квасолину
Брався рахувати.

А коли узимку
Випадав сніжок,

То тримав під хмаркою
Латаний мішок.

Мав той цар коштовні
І розкішні шати:
Валянки, фуфайки
І старі халати.

Та не міг ні в будень,
Ні в найбільше свято
Відшукати друга
В Царстві Тридев'ятім.

Леся МОВЧУН.

Лисиччині панчішки

КАЗКА

Не всі лисички хитрі і підступні. Одна моя знайома Лисичка дуже приємна і чесна пані. Вона їздить на ферму і купує в овечок молоко, із якого виготовляє сир і продає в своєму невеличкому магазині на ринковій площі в нашому містечку. Якось овечки побачили, що Лисичка приїхала на своєму велосипедику якась заплакана.

– Я не заплакана,– заспокоїла їх Лисичка. – У мене нежить. Вранці в горах холодно, я учора дуже змерзла...

Одна овечка пішла в дім і повернулася з парою щойно сплетених чорненьких панчішок, у яких ходить дуже багато овечок – щоб не мерзли ніжки від гірської прохолоди.

– Ось, Лисичко, це тобі. Вони зі справжньої овечої вовни, теплої-теплісінької.

Лисичка подякувала й одразу вдягла обновку. Панчішки були якраз впору і такі гарні, що моя знайома Лисичка дотепер лише в панчішках і ходить. І своїм донечкам такі купила і усім родичкам подарувала.

Тож частенько тепер можна побачити в лісі чи в горах, а чи в магазинчику не лише овечок, а й лисичок в однакових темно-коричневих панчішках, які дуже гарні і зручні, і в них не мерзнуть ніжки навіть узимку.

Ніна ДАЦЕНКО.

КРОСВОРД «ПОЇХАЛИ»

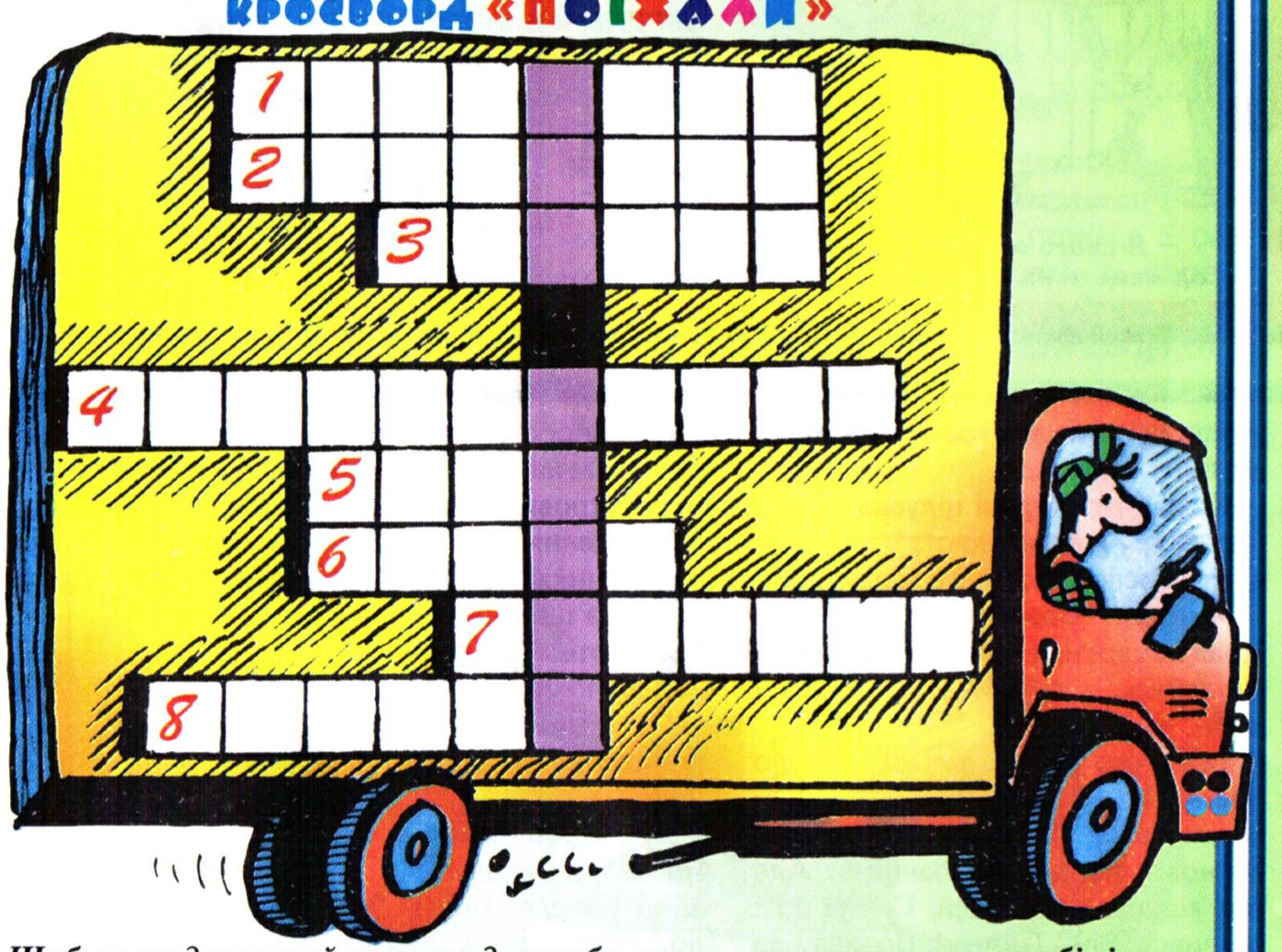

Щоб розгадати цей кросворд, треба знати, на якому автомобілі має бути той чи інший значок. Назву авто вписуєте у відповідні горизонталі. Якщо правильно розгадаєте кросворд, то у виділеній вертикалі прочитаєте відповідь на запитання: «Без чого не зможе поїхати жоден із цих автомобілів?»

Склав М. ДРУЗЯКА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Це я рахував, щоб заснути.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

– Негайно зважте кілограм цукерок "Маска"!

Геннадій НАЗАРОВ

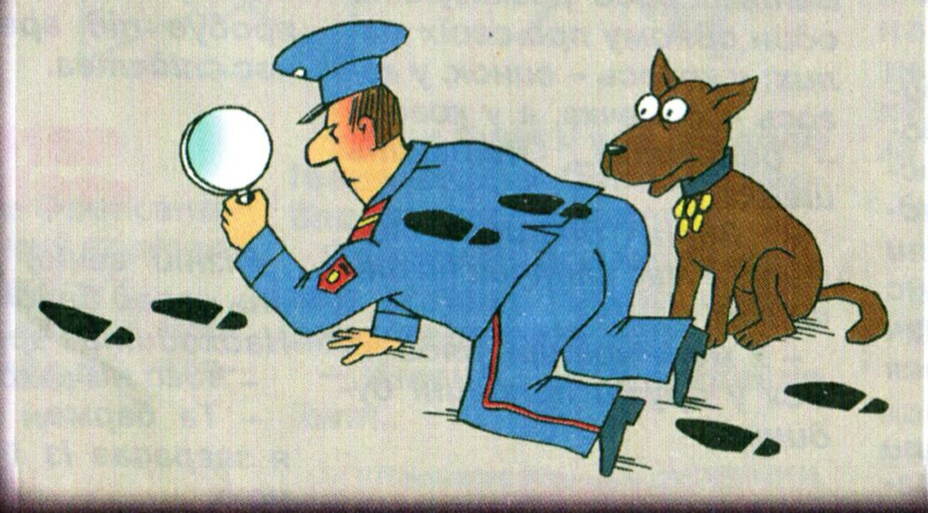

Анатолій ГАЙНО

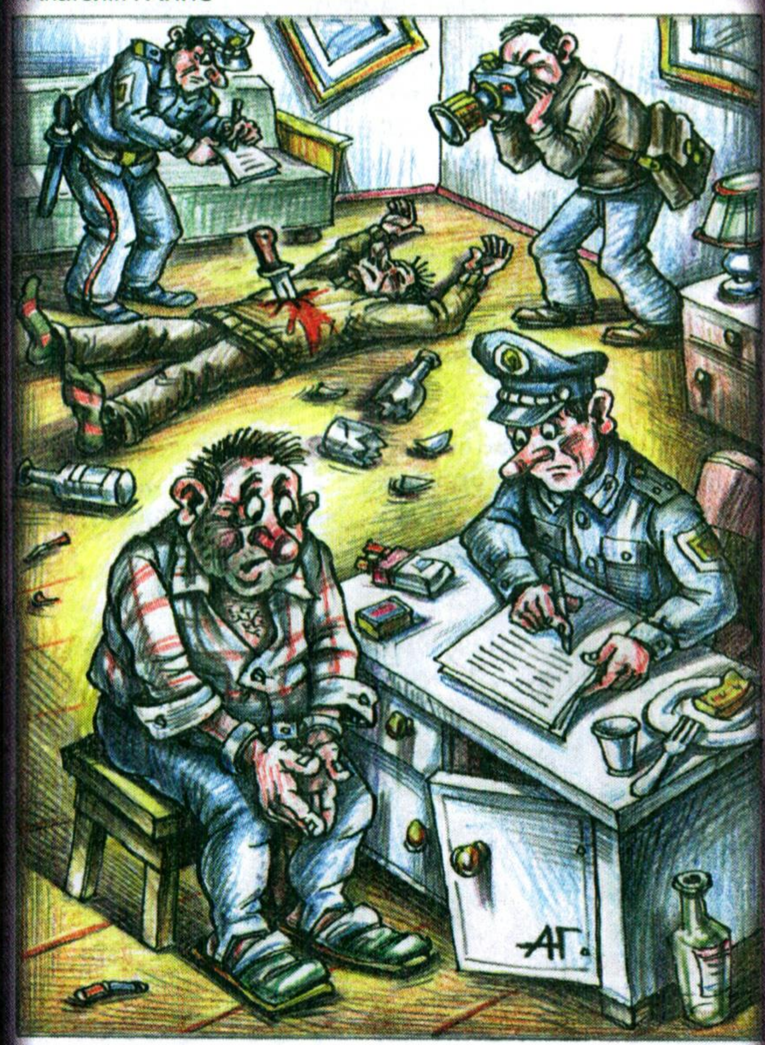

– Ну, значить, випили за дружбу...

Валерій ЧМИРЬОВ

Страшне перо не в гусака...

«За півроку в нашому районі народилося 65 маленьких громадян незалежної України. 76 із них зареєстровані в святковій атмосфері».

(Із газети).

«Ваш син прожував увесь урок англійської мови. Прошу з'явитися до школи!».

(Запис у щоденнику учня).

«Відправити тов. Михайлова М.М. до міста Нікополь по трубі діаметром 32 мм».

(Із наказу).

«Втекла з роботи: в перукарні порядок із головою наводити».

(Із пояснювальної записки).

Володимир КОЛОДІЙ.
с. Вільховатка, Чутівського району, Полтавської області.

Конкурс дотепників

Люди у нас назагал гарні: працьовиті, совісні, доброзичливі і т.д. Але трапляються і нахаби, базіки, брехуни і зовсім безсовісні. А є ще й такі, які шанують тільки своє «Я».

Про них ми у 12 числі «Перця» за 2012 рік і надрукували малюнок нашого художника-карикатуриста Василя Фльорка. Пам'ятаєте? Великий чоловік стоїть, як на п'єдесталі, на маленькому «я», а маленький – на великому.

І хоча це був передноворічний номер, і наші читачі у грудні писали здебільшого новорічні привітання рідним, друзям і знайомим, не забули вони надіслати по вітальній листівочці й «Перцю». А разом із вітанням, за які гречно дякуємо, і підписи до малюнка В. Фльорка.

Журі, як завжди, уважно ознайомилося з ними і вирішило, що у дванадцятому турі 2012 року переможцями стали: **Петро ПЕРЧУН із смт Добровеличівка, що на Кіровоградщині –**

«Якали-балакали,
Почули їх –
й заплакали»;

Михайло БЕРЕСТ із м. Бердянська Запорізької області –

«Стоїть, надувся,
як індик,
Ось зараз лусне –
Й буде пшик»

та **Євген ЛИСЕЦЬ із м. Дунаївці Хмельницької області –**

«Пихо, пихо –
Ти біда і лихо».

Вітаємо!

А тепер нове завдання: придумайте підпис до малюнка Геннадія Назарова.

На переможців чекають призи!

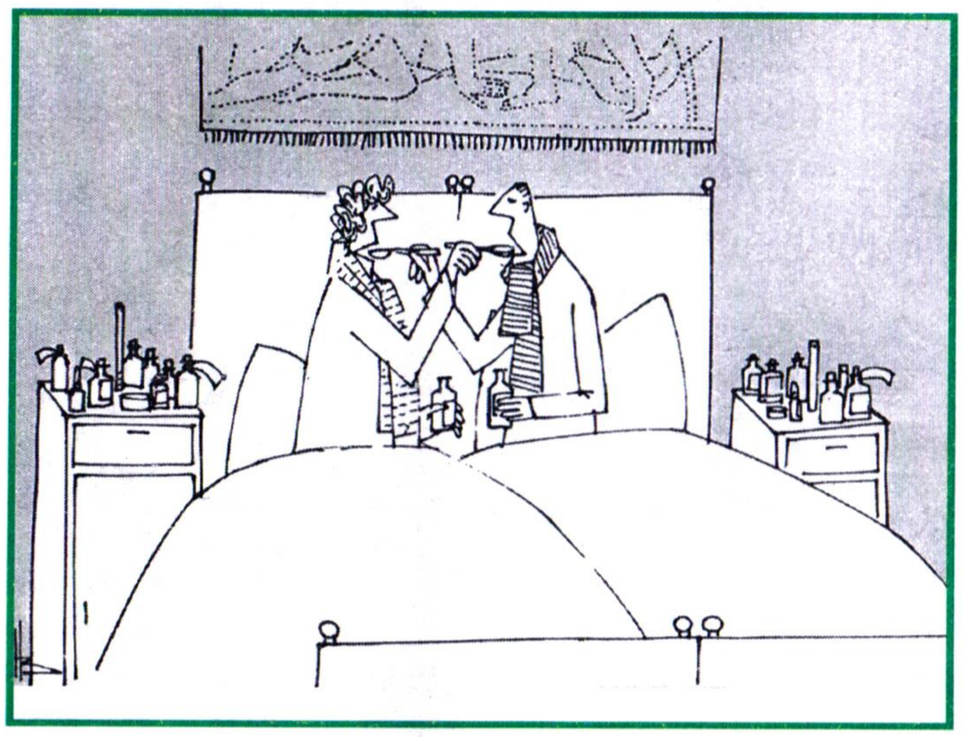

ХЕЙЛІ І ГЛЕНВІЛ

РОЗПРАВА

Мій знайомий живе у досить пристойному місці, якраз коло двадцять п'ятої магістралі. Кожного вікенду район заполоняє наплив гостей на позашляховиках та сходиться усілякий люд, щоб посидіти у місцевій пивничці.

Один із тих щасливчиків сподобився запопасти, як Різдв'яну премію, якусь будівлю часів Тюдорів. Вона була найбільша в тому районі, і він став почуватися власником справжнього маєтку. Його гордістю і втіхою була галявина для гри в кеглі перед будинком, тож найняв одного поспіхом вибулого на пенсію чоловічка, щоб доглядав за нею.

Але одного дня виткнулася біда: якийсь кріт, що, очевидно, не відав про заборону перетинати межу приватної власності, поселився там і за короткий час спромігся перетворити зелений майданчик на подобу місячного пейзажу.

Землевласник упав у відчай і тут же зажадав од садівника, щоб той розправився з окупантом.

– Мене не цікавить, як саме,– кричав він,– аби тільки ефективно!..

Старий із запалом заповзявся переслідувати, як дитина, той підземний крейсер із допомогою заступа.

Через кілька годин вимащений землею садівник постукав у задні двері.

– Порішив його, того паскудника! – із гордістю доповів шефові.

– І як,– поцікавився власник маєтку,– отруїв, чи він у капкан попався?

– Ні перше, ні друге, сер,– була відповідь. – Злапав мерзотника і живцем закопав!

Переклад із англійської.

Інтерсмішинки

ТАКИ Ж ЗНАЄ

До Шерлока Холмса прийшов чоловік у потертому, засмальцьованому костюмі та дірявому циліндрі і попросив допомогти йому, але Шерлок Холмс одмовив. Коли відвідувач пішов, Ватсон звернувся до детектива:

– Холмсе, та ви ж ніколи не відмовлялися допомогти біднякам!

– Так. Але цей – не бідний, – дорогий друже Ватсоне, – у його гаманці є сто двадцять три фунти і п'ятнадцять пенсів.

– Та звідки ви це знаєте?!

– А ось давайте удвох перерахуємо...

А У ВАС?..

У пологовому будинку зібрався гурт чоловіків. То батьки прийшли подивитися на своїх малюків. Серед них і якийсь шейх. Батьки радо розказують один одному про своїх малих: у когось – синок, у когось – донечка, а у когось – двійнятка... Питають шейха:

– Ваша дитина теж тут? У вас хлопчик чи дівчинка?

– У мене чотири ряди ліжок у другій половині будинку.

ДОЩ

– Робсоне, заходь до хати, перечекаєш у нас дощ.

– Добре, дякую.

– А дочка нас розважить: зіграє щось на піаніно.

– Іще раз дякую, але дощ не такий-то й великий.

УСЕ ВРАХОВАНО

Репортер повідомляє із зали суду:

– Злочинця засудили до пожиттєвого ув'язнення, з урахуванням ста дев'яносто двох днів, які він пробув під арештом під час слідства.

ЧОГО СТОЇТЬ

Пізній вечір. Джек стоїть перед баром на вулиці. Надходить Гаррі.

– Чого не заходиш?

– Та бармен вигнав, бо я загравав із його дружиною.

– То чого ж тут стовбичиш?

– Бо він обіцяв вигнати й дружину.

ВИБІР

– Попелюшко, виходь за мене заміж! Туфельку ти ж у нас загубила!

– Вибачте, принце, але я вийду за іншого принца – того, в якого недавно забула панчохи.

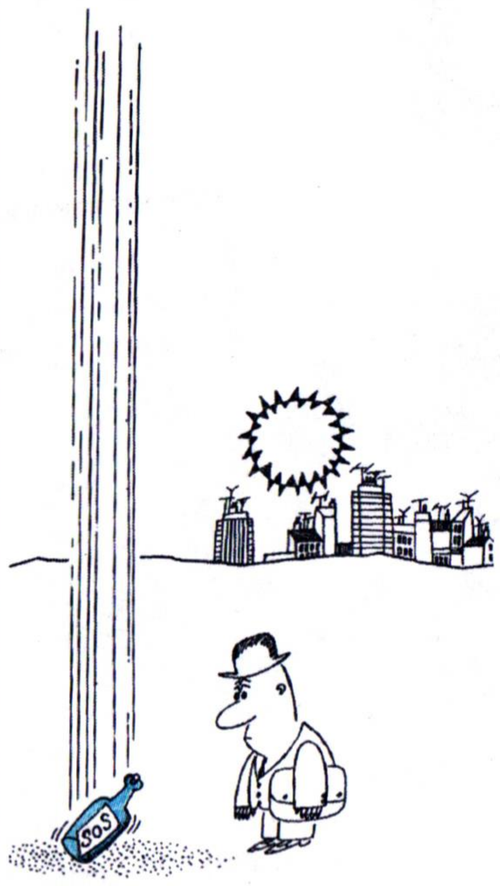

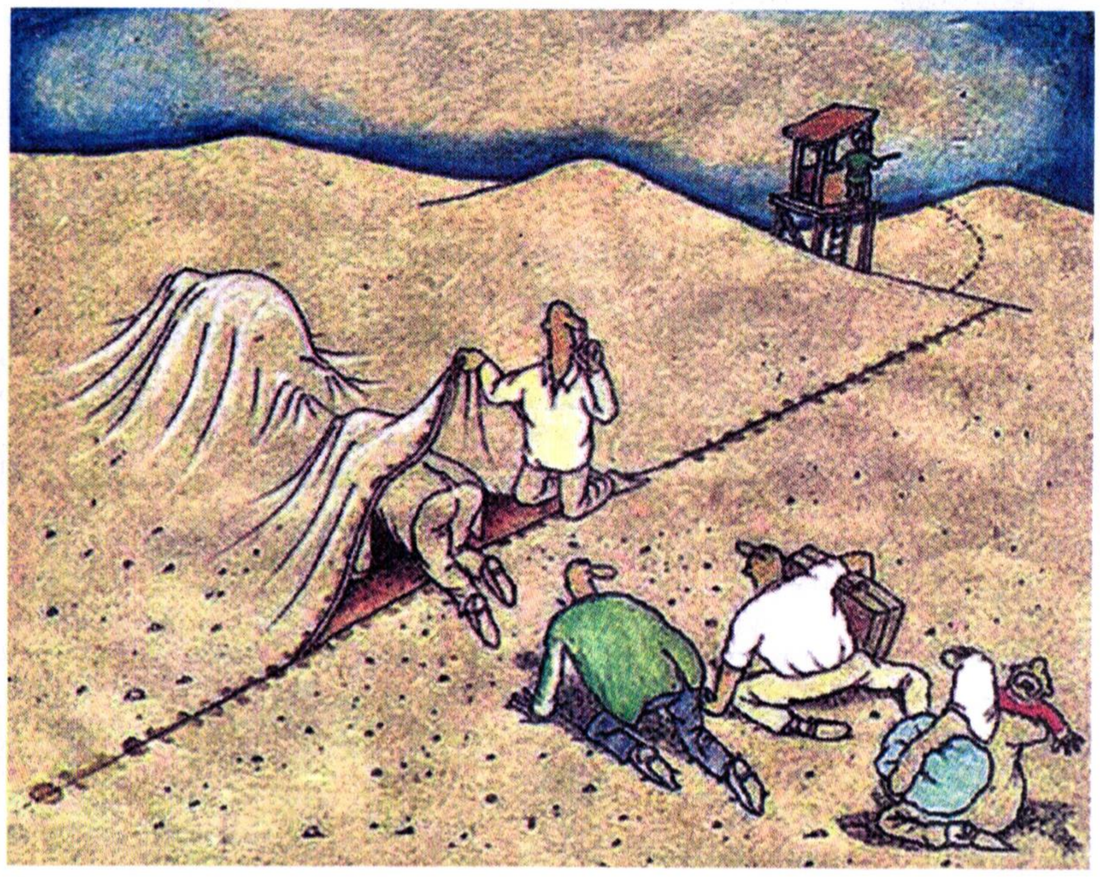

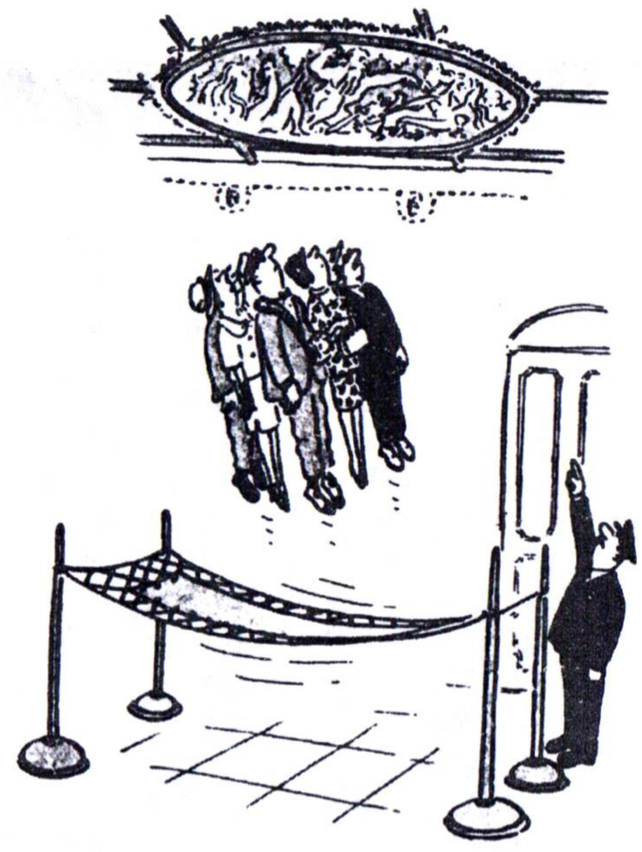

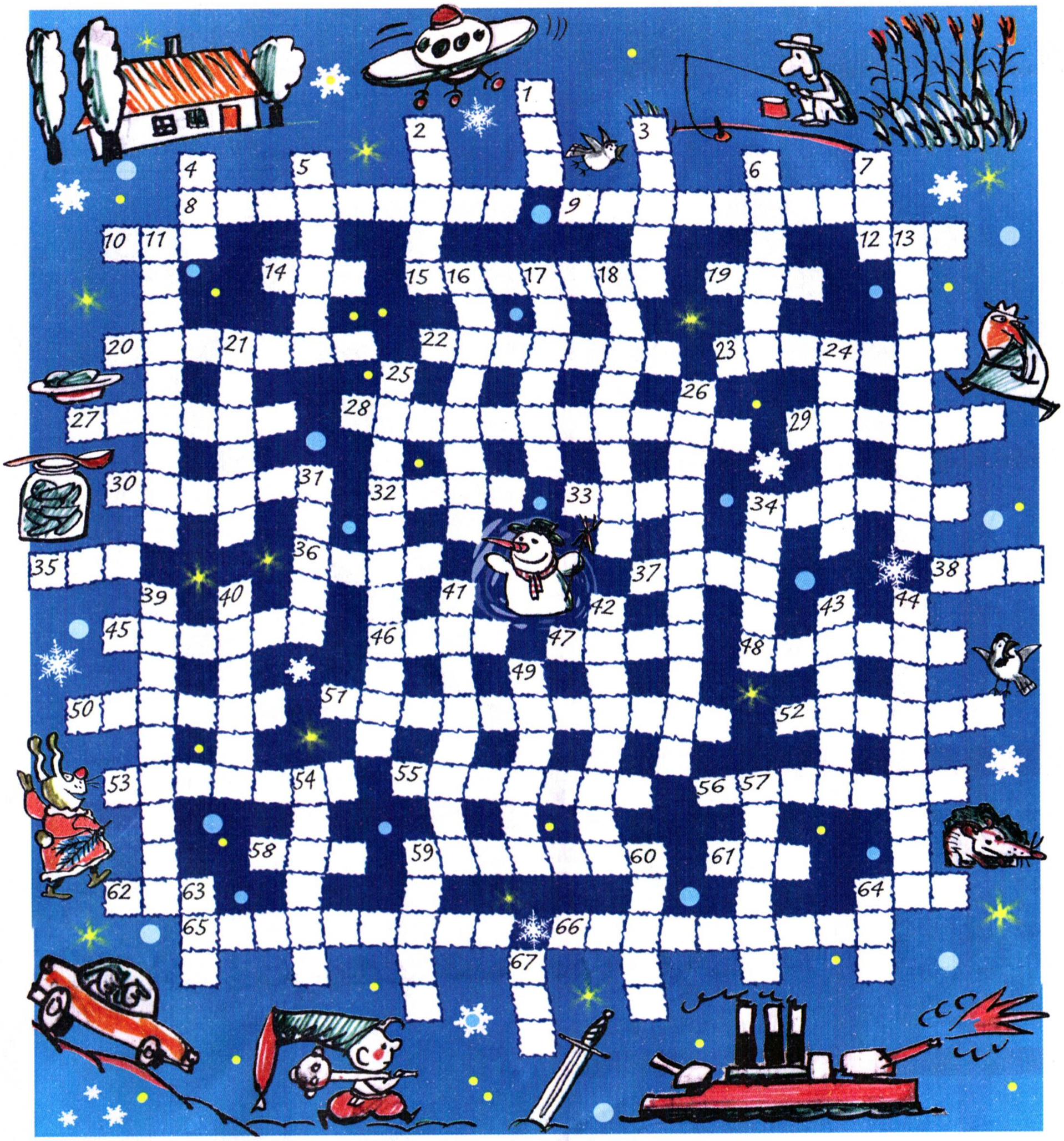

КРОСВОРД

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 8. Районний центр на Одещині. 9. Держава у Північній Європі. 10. Настінний світильник. 12. Гризун. 14. Зброя воїна середньовіччя. 15. Саморобне бандитське знаряддя вбивства. 19. Баба ... – кістяна нога. 20. Біда, нещастя, неприємність. 22. Інфекційна хвороба. 23. Перший показ п'єси в театрі. 27. Компанія хлопчаків, артіль рибалок. 28. Український казковий богатир. 29. Підземний канал для відведення нечистот. 30. Шкіра з волоссям із голови ворога. 32. Місто в Тверській області Росії. 33. Північноатлантичний альянс. 34. Привид, примара, ілюзія. 35. Предмет уваги уфологів. 36. Прянощі. 37. Накриття від сонця й дощу. 38. Священик. 45. Філософ, що жив у бочці. 46. Частина світу. 47. «Ой прийшла..., снігу нанесла». 48. Столиця Мозамбіку. 50. Давньоримська богиня ранкової зорі. 51. Акція протесту. 52. Кулінарне поєднання продуктів харчування. 53. Заповідник у Херсонській області – ... Нова. 55. Обласний центр України. 56. Острів слави запорізьких козаків. 58. Станція технічного обслуговування. 59. Французький письменник Оноре де ... 61. Казкова чарівниця. 62. Інкубаторно-птахівнича станція. 64. Місто в Грузії. 65. Відомий український радянський кіноактор. 66. Перчанин, художник-карикатурист.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Екскурсовод. 2. Андріївський ... у Києві. 3. Скляна посудина, мілина в морі. 4. Національна баскетбольна асоціація США. 5. Дерево родини в'язових. 6. Червоногруда пташка. 7. Річкова риба. 11. Відчуття і настрої, притаманні здебільшого молодим. 13. Особа, що незаконно привласнює владу, чужі права. 16. Корінний житель країни чи місцевості. 17. Пологи свиноматки. 18. Яма під фундамент. 21. Африканська країна. 24. Заморожена суміш яєчних білків і жовтків. 25. Узгодження спільних дій, планів. 26. Нерест. 31. Український учений, ім'ям якого названий міст у Києві. 34. Доля. 39. Оптичний прилад для розглядання дрібних предметів. 40. Сорт сливи. 41. Штат у США. 42. Оспіваний Гоголем райцентр на Полтавщині. 43. Мінерал. 44. Центр паркових розваг. 49. Деталь заднього моста трактора. 54. Правда, дійсність. 57. Водяна рослина. 59. Пучок квітів. 60. Захисний головний убір. 63. Служба безпеки України. 64. Організація Об'єднаних Націй. 67. Будинок.

Склав Андрій КОРЧИНСЬКИЙ.

м. Кодима на Одещині.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД "ПОЇХАЛИ", ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

По горизонталі: 1. «Міцубісі». 2. «Мерседес». 3. «Сузукі». 4. «Фольксваген». 5. «Рено». 6. «Мазда». 7. «Сітроен». 8. «Таврія».

У виділеній вертикалі: «Без водія».

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 1

Т		З		О		Л	Я	П		Ю	Т	А		Р		С	П	А	Л	А	Х			В
Р	А	Д	І	С	Т	Ь		О		Р	О		Л	Е	В						В	А	Д	А
О		А	Р	О	М	О	Т	Е	Р	А	П	І	Я		А					П	І	С	О	К
Л	И	Ч	А	К		Н	О	Т	А		А		С	У	К						С		Я	Х
Е		А	Н	А	Л	О	Г		Д		З	Л	И	Д	А	Р		А	М	А	Т	О	Р	
Й						К	О	Л	І	Я		У		А	Н		С		А					
Б								А	Й	В	А	З	О	В	С	Ь	К	И	Й					
У						К	О	Д		К		Г	О		І		О		О					
С		Х	А	Т	А		Б	А	Л	А	Г	А	Н		Я	Н	Т	А	Р		К	О	Р	О

У	Л	К	А	Н																				
Д	А		А		Р		Т																	
У	Г	О	Р																					
Т	А		Е	К	Ю																			
А		З	Н	А	К																			
Л	І	Т		А																				
Р	И		Ч																					
А			Н	Я																				
А	Р	А																						

ПЕРЕЦЬ № 2 (1642)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 12.02.2013. Підписано до друку 22.02.2013. Формат 70х108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 7200 прим. Зам. 0110302. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Електронна адреса: zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

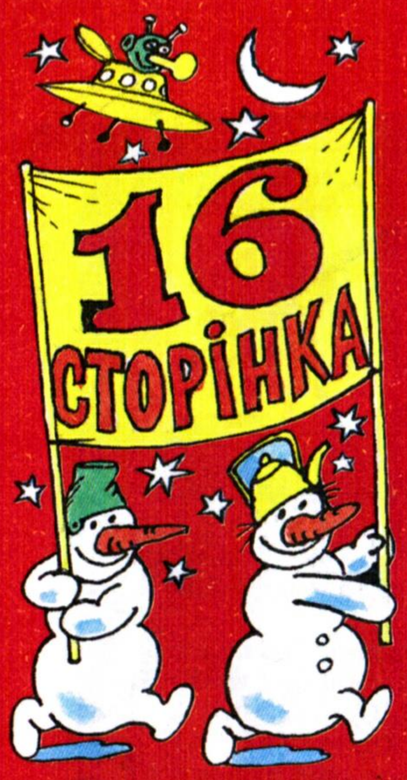

Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тепер, бабо, скрізь самообслуговування. Тож купіть солі і посипайте собі дорогу!

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

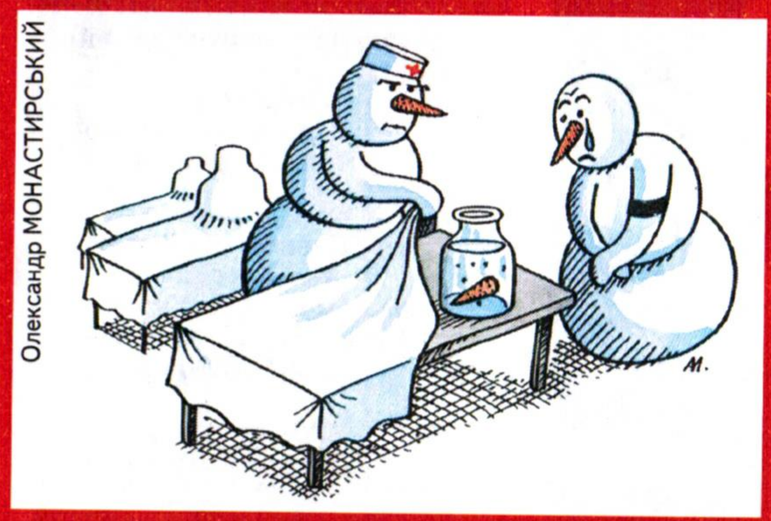

Вячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Юрій ОПЕКАН

Сергій ФЕДЬКО

Геннадій НАЗАРОВ

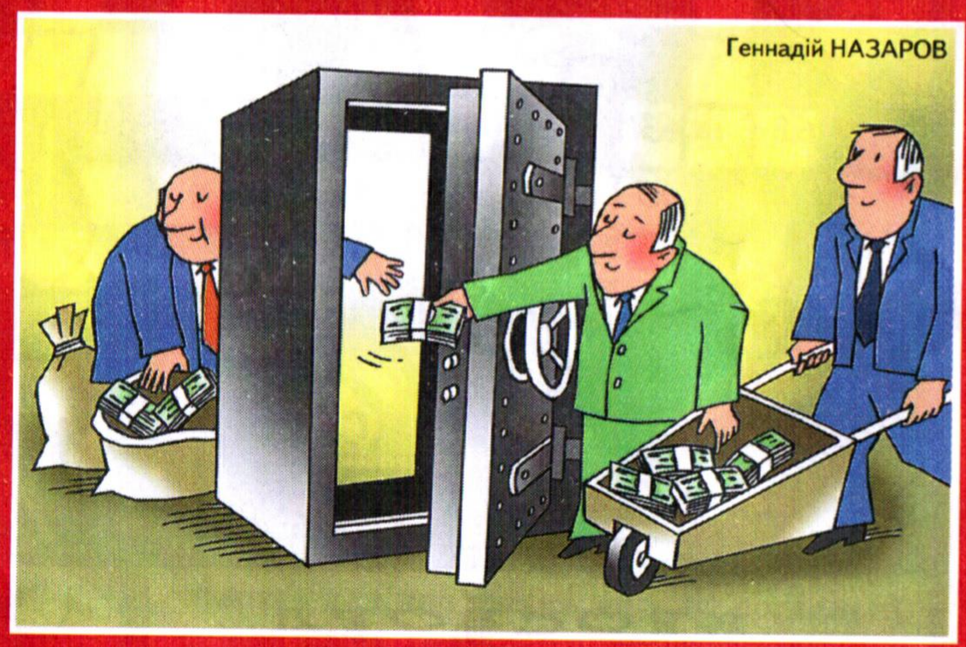

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дивися сюди, Оксано! Тут цікавіше!

Микола КАПУСТА

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!